

בדלתיים סגורות

1 בהסכמתה, כתמיכה לטיעונם החילופי לפיו אם יוכח כי התקיימו יחסים בין הנאשם ל-א', הרי
2 שאלו התקיימו בהסכמתה ומרצונה.
3 במהלך עדותה התייחסה א' לטענה זו ואמרה: "קודם כל זה לא סותר. היו השפלות בנושא המיני
4 והיו השפלות שלא בנושא המיני. אני אמרתי שהשפלות בנושא המיני, לפחות המקרים הגדולים,
5 אני לא התמודדתי איתם בשום צורה. אני סגרתי אותם בלבי, והנחתי אותם בצד. לא
6 התעמתתי, ולא דיברתי על זה עם אף אחד ולא כלום. לגבי ההשפלות השניות שכאילו גם רואים
7 אותם יותר, גם אני חווה אותם בצורה אחרת, אז היה לי יותר קשה ושם ביקשתי ממנו (הכוונה
8 להלל) שיבוא וינסה לדבר איתו.. זה לא שההשפלות האלה היו יותר מהשניות, או אלה יותר
9 מאלה, אלה היו השפלות מסוג מסוים ואלה היו השפלות מסוג אחר." (עמ' 2677 שו' 14 ואילך).
10
11 במלים אחרות, א' מסבירה כי הפגיעה שהתבטאה באונס ובהטרדות המיניות המתמשכות היתה
12 פגיעה שהתרחשה בהחבא וללא עדים. א' 'סגרה' פגיעה זו משבחרה שלא להתמודד עימה בזמן
13 התרחשותה. מאידך, המידור, ההשפלות והפגיעות שבאו לאחר שסר חינה מעיניו, נעשו בפרהסיה אל
14 מול כל עובדי הלשכה ובשיתוף עם חלקם, פגיעות שנראו ונשמעו בפני כל, ומשכך לא ניתן היה
15 "לנעול" אותן ולהדחיקן.
16 הסבר זה מקובל עלינו והוא מתיישב עם המכלול ועם אופיה ואישיותה של א'.
17 מ"מלכת הלשכה", שהכל עבר דרכה, נהייתה א' כאבן שאין לה הופכין משהנאשם נתן לה תחושת
18 אפסות. הוא מידר אותה מל"ז, לא שיתף אותה בסיוורים, לא התקשר אליה אף בעניינים שהם בלב
19 עבודתה כמו ל"ז ותיאום פגישות, התקשר למזכירות הכפופות לה, ובמקום שהכל יעבור דרכה, הכל
20 חלף עבר מעל לראשה.
21 הפגיעה בפרהסיה במעמדה ובסמכויותיה של א' על ידי הנאשם, הסבו לה בושה, השפלה וכאב גדול
22 ועם אלו א' לא ידעה להתמודד, משלא יכלה להסתירם כפי שהסתירה את הפגיעה המינית.
23
24 מן המכלול אנו מסיקים כי כאבה של א' היה גדול אף יותר משהבינה שההשפלה והפגיעה בה באו
25 בעקבות אי היענותה לנאשם, כך שעניינו בה מלכתחילה היה מיני ותו-לא, וכי המחמאות בתחום
26 המקצועי שהורעפו עליה לא היו אמיתיות ונועדו למטרה אחת ויחידה – לנצל מיינית. תחושת
27 ההשפלה הפומבית הצטרפה, אפוא, לתחושת הניצול שחוותה א' בינה לבין עצמה.
28 א' הסבירה מדוע השתמשה במלה 'מלכות': "ניסיתי להשתמש בביטוי, שמראה.. איך הוא האדיר
29 אותי, איך הוא האציל סמכויות, איך הוא העצים אותי, איך הוא נותן לי גיבוי, אז השתמשתי
30 בביטוי הזה שעשה אותי מלכה." (עמ' 2706).
31

בדלתיים סגורות

- 1 נדגיש כי בניגוד לנטען ע"י ההגנה, א' מעולם לא הגדירה את תקופת "המלוכה" כ"מאושרת"
- 2 בחייה, וסייגה הגדרה זו ל"מלוכה בעבודה", שאין לה שום קשר ל"אושר", וכדבריה:
- 3 "לא זכור לי שאני תיארת את זה בשום שלב כתקופה מאושרת בחיי... אני השתמשתי במילה
- 4 תקופת ההמלכה כתקופה שכאילו הוא נתן לי סמכויות והכל... מפה ועד להגיד שזאת היתה תקופה
- 5 מאושרת, אני לא זוכרת שאמרתי מילה כזאת." (נעיר כי בהמשך, הודה עו"ד פלדמן בטעותו ואישר
- 6 שהמילה "אושר" באה מפיו ולא נאמרה על ידי א', ראה עמ' 2582 שר' 13).
- 7 גם בחקירתה הנגדית א' מסייגת את השימוש במלה 'מלכות' לגיבוי שניתן לה על ידי הנאשם
- 8 בעבודה, "מתיחסת בזה למשהו מאוד מאוד מסוים... בנושא העבודה... זה מה שקרה בפועל, הוא
- 9 מצד אחד נתן לי סמכויות לא הרשה לפגוע בי, כל מה שבאמת מנהלת לשכה זקוקה. גם כאילו
- 10 מהבוס שלה ובמקביל היו ההטרדות המיניות שאני לא, שלא הייתי שמחה בהם.. כל הזמן הם
- 11 ידעו שיש לי, זה דברים שעובדים בלשכה, כשבוס נותן למישהו גיבוי זה עובר וכולם רואים, ויש
- 12 סמכויות, וזה לא תמיד נאמר,
- 13 הוא לא תולה פלקטים במשרד ואומר יש ל-א' גיבוי זה דברים שאנשים רואים..." (עמ' 2582).
- 14
- 15 חסבריה של א' הם הסברים הגיוניים ומתקבלים על הדעת. נזכור כי אנו צריכים לבחון את הדברים
- 16 מנקודת מבטה של המתלוננת הספציפית, שראתה במקום עבודתה כמנהלת לשכת שר בישראל -
- 17 מקור גאווה ופסגת השאיפות המקצועיות. היא נהנתה מעמדה של כוח, השפעה וקירבה לשר, היא
- 18 היתה אחראית על כשש, שבע מזכירות שעבדו תחתיה, ושחזרה לה סמכות לפטרן (עמ' 2533). היא
- 19 התחככה במוקדי הכוח והשררה שסבבו את לשכת השר, הכנסת והממשלה, והרגישה חזקה
- 20 וחשובה. תחושות אלו הועצמו על ידי דברי הכיבושין והמחמאות שהרעיף עליה הנאשם בתחילת
- 21 עבודתה בנושא המקצועי והענקת גיבוי מלא בכל עימות עם אנשי הלשכה, כמו גם צירופה לכל
- 22 הסיורים והאירועים של המשרד. היתה לה גם הכנסה קבועה ובטוחה.
- 23 א' אהבה את עבודתה, אך אהבה יותר את הכוח והשררה שניתנו בידיה.
- 24 הנאשם בגיבוי הבלתי מסויג שהעניק לה, הוא זה שהביא אותה לידי כך שחשה כ"מלכת הלשכה"
- 25 והתנשאה מעל עובדים בכירים אחרים בלשכה דוגמת בן חור, ברוקנר ונעים - מה שביא אותם
- 26 בהמשך, עם הפסקת הגיבוי מטעם הנאשם, לעשות בא' מעשה בני יעקב באחיהם יוסף. סצנת
- 27 "ההעדפה" עליה סיפר הנאשם ל-א', שבה הבהיר לבן חור כי אם יצטרך לבחור בין קרבתו ל-א' לבין
- 28 קרבתו אליו, הוא יעדיף את קרבתה, לא הותירה ספק בעיני א' בדבר איתנות מעמדה בלשכה
- 29 ונחיתות מעמדו של בן חור.
- 30
- 31 על רקע האמור אפשר להבין את דברי א' לפיהם אותה תקופה היתה תקופת 'מלכות', מבחינתה,
- 32 תקופת "מלכות בעבודה", במנותק מתחושות הפגיעה וההשפלה עימן החליטה שלא להתמודד:

בדלתיים סגורות

- 1 "אני דיברתי שמבחינת העבודה זה היה שהוא עשה ממני מלכה ומהבחינה מצד שני... הטריד אותי
2 והוא עשה את כל הדברים שלא רציתי שהם יעשו." (עמ' 2703).
- 3 "הוא האציל לי סמכויות, הוא נתן לי גיבוי, הוא נתן לי מחמאות איך שאני עובדת טובה, כל דבר
4 שקשור לעבודה... נתן לי לטפל בכל מיני דברים למשל מול הכנסת, מול סיוורים, מול אנשי מקצוע
5 במשרד... סמכויות שאחרי זה נלקחו ממני." (עמ' 2704).
- 6 מבחינת א' – זוהי המלכות בהתגלמותה. לא "פרוות צינצ'ילה", לא "יהלומים" ולא "אופרת
7 מילאנו", כלשונו הציורית של עו"ד פלדמן (עמ' 2593-2594), הם שעניינו את א' והחזיקו אותה
8 בעבודה ואיפשרו לה שלא להתמודד עם הפגיעה המינית בה, אלא המעמד והכוח שפורטו לעיל,
9 כשלכך מתווסף גם הצורך הכלכלי שלה במשכורת שקיבלה, לאור היותה אישה רווקה הנושאת בעול
10 פרנסת עצמה, משלמת שכר דירה ומממנת רכב שאך זה רכשה.
11
- 12 ה. שינוי היחס – מידור והשפלה
- 13 א' מייחסת את שינוי יחסו של הנאשם כלפיה באי היענותה לקיים עמו יחסי מין ובהתנגדותה לשני
14 מקרי האונס שחוותה. מנגד, עמדה גרסתו של הנאשם שטען כי פיטוריה נעשו רק על רקע של אי
15 התאמה מקצועית, שעה שהוא עצמו לא שינה כלל את יחסו כלפיה.
- 16 מן הראיות עולה שלא זו בלבד שהנאשם שינה את יחסו ל-א' מן הקצה אל הקצה, אלא אף הנחה את
17 עובדיו ואת אנשי שלומו לנהוג כמותו, וכפי שאמרה א' – אלה עשו במלאכה בשמחה מרובה, במעין
18 פירעון חשבון ישן ממי שלתקופה מסוימת "הומלכה" עליהם, כאשר לרפי בן חור שמור מקום של
19 כבוד בהחרפת היחס כלפיה:
- 20 "לימים כאילו שהוא התחיל להתנכל לי הוא נתן לרפי בן חור את כל הגיבוי לרדת לי לחיים...
21 ופתאום אז הוא נתן לו את כל הגיבוי, פתאום התהפכו היוצרות... אחר כך שהוא לא קיבל את
22 מבוקשו, הוא נתן לו גיבוי מלא לרדת לי לחיים ולנשמה" (ת/א103, עמ' 31).
- 23 כך, כשהיא מתבקשת להתייחס למכתב תלונה שכתב בן חור בעניינה: "...אני רוצה להגיד לך
24 שמהרגע שהוא... קצב החליט לרדת לי לחיים... הוא לא עשה את זה נשירות, הוא עשה את זה
25 דרך העוזרים שלו... יש לא מעט מכתבים בסגנון הזה שרפי בן חור משמיץ אותי לברוקנר או
26 לקצב... כל הזמן חליפות מכתבים כאלה, הם ירדו לי לחיים... הם פשוט ירדו לי לחיים זה
27 הברוקנר, בן חור והנהג שלו... והוא ידע הכל קצב... זה היה בעידודו ובהוראותיו, הוא נתן הוראות"
28 (ת/א106, חלק שני, עמ' 2).
- 29
- 30 הוכחת שינוי היחס ל-א' מאששת את גרסתה בדבר השיטה ובדבר נידויה והרחקתה עת התנגדה
31 לקיים עם הנאשם יחסי מין.
32

בדלתיים סגורות

1 על פי עדות א', התבטא שינוי היחס בכך שהנאשם עיקר את ליבת תפקידה כרל"שית. הוא עקף את
2 סמכויותיה בכך שניטלה ממנה הבקרה על כניסת אנשים ללשכתו וכן אחריותה על הלוי"ז. פניותיו
3 ללשכה על מנת לברר דברים פשוטים כגון לוי"ז פגישות וכיו"ב שבעבר נעשו על ידו אליה, נעשו
4 לפקידות זוטרות, שעבדו בכפיפות לה, הוא צעק עליה, העליבה והשפילה.
5 מ-א' ניטלו הכוח והשררה שהיו עיקר תפקידה; כך היא לא הוזמנה לסיורים, ומרל"שית 'כל יכולה',
6 ריכוזית שחכל התנקז אליה, הפכה למעין "נוכחת נפקדת".

7
8 זו היתה גרסתה של א' למן חקירתה הראשונה במשטרה:
9 "זה התחיל מהטרדות וזה המשיך במידור והעלבה והזלזול... אתה לא מבין למה פתאום הוא, הוא
10 התחיל להיות בן אדם כל כך לא נחמד ולא נעים ומגעיל... הוא עושה את זה בערמומיות,
11 בדיפלומטיות, ברוע וגם, דרך אנשים, דרך, גם ישיר וגם דרך העוזרים שלו... הוא התקשר
12 למזכירות שלי אז הוא נתן לנהג שלו לעשות את זה." (ת/103א, עמ' 20).

13
14 בהודעתה זו היא מזכירה שעל רקע ויכוח בינה לבין ברוקנר הנאשם גיבה את ברוקנר וצעק עליה.
15 צפיה בדיסק החקירה (נומרטור 14: 51 – 51: 33) מראה כי סיטואציה זו פגעה בה מאוד, מה שמביא
16 אותה לבכי בעת מתן ההודעה.

17
18 בעדותה בבית המשפט חזרה א' על תיאורי ההשפלה והמידור:
19 "אז התחילה תקופת ההשפלה, זה גם התחיל בהדרגה. כבר הרגשתי שאין לי את הגב שתמיד היה
20 לי ממנו, שהוא לא נותן לי גיבוי בכל מיני דברים, הוא התחיל לצלצל כאילו ישירות למזכירות ולא
21 דרכי, כל מה שבדרך כלל השר מתקשר לראש הלשכה שלו, לקבל עדכונים... הוא התחיל לסכסך
22 ביני לבין עוזרים בלישכה... מזכירות שהיו כפופות אלי, צביקה ברוקנר קרא להן לפגישה ואמר
23 להן, שהם לא מקבלות יותר הוראות ממני... הכל היה בהדרגה... אבל זה בערך אפיין את המחצית
24 השניה של השנה שעבדתי בה שם." (עמ' 2047).

25 היא מתארת את מסכת ההתעללויות שעברה מידי בן חור במחצית השניה לתקופת עבודתה: "רפי בן
26 חור היה מנהל משאבי אנוש. אני חושבת שהוא, אני לא בטוחה לגבי זה, הוא איש אמונו... מינוי
27 שלו... והוא כל הזמן היה בקשר עם לשכת השר... כל הזמן היה ציר ברוקנר, רפי בן חור, ברוקנר...
28 כמוכן השר. ואם בתקופה הראשונה בקושי שמעתי (הכוונה שמעתי את בן חור) זאת אומרת
29 שמעתי אבל הרגשתי שיש לי גב, אז בתקופה הזאת (השניה) כבר לא היה גב, אז זה התחיל, וזה
30 התחיל בדברים קטנים של הלשכה, הוא רצה להעמיד לי בכוח מחשב על השולחן... זה התחיל
31 בדברים קטנים שוב, שאני גם לא זוכרת את הסדר הכרונולוגי שלהם" (עמ' 2005).

בדלתיים סגורות

1 החתנכלות החלה לפתע לקבל גיבוי בתכתובת ובתיעוד :
2 "ולי היה ברור כבר שהוא מקבל גב להתעקשות הזאת, אז הוא התחיל להתכתב איתי... ופתאום זה
3 עבר לניירות לכתוב. כל הזמן הוא כותב לי מכתבים, זה התחיל בזה, וזה התחיל גם בדברים
4 אחרים" (עמ' 2057).

5
6 א' חשה שהמכתבים שנכתבו לה נכתבו בהשראתו ובהוראתו של הנאשם :
7 "אני אמרתי שכל המכתבים של רפי בן חור וצביקה ברוקנר, וכל המכתבים, זה הוא ביקש מהם
8 לכתוב, בן, זה. זאת אומרת אני לא יודעת את זה, אני לא שמעתי אותו אומר להם, אבל מתוך
9 האווירה שהייתה, ושהיא לא היתה בחצי שנה הראשונה, ושאני הכרתי אותו כבר, אני ממש
10 חותמת על זה שהוא אמר להם לכתוב את המכתבים... כי עובדה שרפי בן חור לא העז לכתוב מכתב
11 אחד, בחצי השנה הראשונה, ולא רק זה, הוא גם אמר להם אני אפטר אותך, אם אתה מולה, אז אני
12 אפטר אותך ולא אותה... אז פתאום הכל התהפך בחצי שנה... אם הוא לא היה מקבל על זה גיבוי
13 מהשר, אז הוא לא היה כותב את כל המכתבים האלה" (עמ' 2546-2547).

14 שינוי היחס התבטא, לדברי א', גם בכך שהנאשם קרא למזכירות אחרות שהיו כפופות לה, להיכנס
15 לחדר, קרא ל [REDACTED] נ.א., אף שלא היה כל צידוק מקצועי לכך, כאשר קריאות אלו תוזמנו עם
16 סירובה להמשיך הטרדותיו ודחייתו אותן: "הפרשנות שלי היתה גם כאילו שהוא רוצה שאני
17 אקנא, ובגלל זה היה אומר לי תקראי לני, זה היה גם כזה חד, זה היה כזה שקוף... היא יצאה
18 כמה פעמים אדומה... פעמיים ראיתי אותה יוצאת נסערת..." (עמ' 2049-2050).

19 אף ש-א', בניסיונה לתאר את תחושתה השתמשה במלה "קנאה", מלה שהסניגורים יבנו עליה
20 בהמשך מגדלים פורחים, הרי למעשה לא מדובר היה ב"קנאה" במובנה הרגיל, כי אם קנאה במישור
21 המקצועי שמא פקידה אחרת עלולה לתפוס את מקומה ולרשת את "ממלכתה", וכדבריה "את
22 מנסה להילחם על המקום שלך... שעוקפים את הסמכות שכבר אין לך סמכות, כבר אין לך
23 גב... התחושה היתה כאילו אני לא נענית אז הוא כאילו קורא למישהי אחרת... שכאילו היא מוצאת
24 חן בעיניו, אז אני עוקף אותך." (עמ' 3-2052).

25
26 כאן המקום להדגיש כי עוד בהודעתה הראשונה כשקראה את ההודעה הכתובה, מתקנת א' את
27 השימוש במלה "לקנא" ורושמת תחתיה את המלה "להרגיז". (ת/2א130, עמ' 30 ש' 596 - 600).
28 תיקון זה שומט את הקרקע מתחת לטיעון ההגנה בדבר רומן שהתנהל בין א' לבין הנאשם המבוסס
29 על השימוש שעשתה א' במושג "קנאה".

30 יוער כי גרסתה של נ.א. תומכת בדבריה של א', וכך מתארת נ.א. את תהליך השפלתה של א' על ידי
31 הנאשם :

בדלתיים סגורות

- 1 "אני ישבתי איתו בחדר ולא זוכרת באיזה נושא, ו-א' נכנסה להכניס דואר או להוציא דואר.. היא
- 2 נכנסה כמה פעמים והוא ביקש ממנה כאשר אני בחדר שהיא לא תיכנס, שתישאר שלא תפריע.
- 3 קרא לפקידות אחרות להיכנס אליו לחדר." (עמ' 849).
- 4
- 5 מול גרסתה המפורטת של א' בדבר שינוי יחסו של הנאשם כלפיה ומאפייניו, עמדה גרסתו של
- 6 הנאשם, שהכחיש נחרצות קיומו של יחס של 'לקרבי' ו'להרחיק':
- 7 "הנחת הבסיס היא לא נכונה. אין מצב של איך הגדרת של...איך הגדרת...דחיה וניכור. אין מצב
- 8 כזה. אין מצב של קירוב וניכור..." (ת/א6, בעמ' 47).
- 9 גרסת הנאשם הינה שהיא החליט לפטר את א' רק על רקע חוסר תפקודה המקצועי ולאור תלונות
- 10 מרובות שהפנו אליו עובדי הלשכה בענין: "היא לא התאימה... היא לא תפקדה. לא מילאה את
- 11 תפקידה כראוי כמנהלת לשכה. היא עשתה סקנדלים.. היא התעמתה עם.. עובדים... שלא בצדק,
- 12 עובדים בכירים במשרד. היא העבירה את האוירה, עובדים עזבו את הלשכה בגללה... היא הודתה
- 13 בפני שהיא [REDACTED]". (ת/א5 עמ' 41).
- 14 כראייה לכך מפנה ההגנה למכתביהם של בן חור, ברוקנר וגורל (נ/66, נ/68, נ/75, נ/62, נ/61, נ/70,
- 15 נ/72), שלימים יוברר כי נכתבו מלכתחילה במטרה ליצור אמינות לטענת פיטוריה של א' מחמת
- 16 תפקוד לקוי.
- 17
- 18 בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו זו לפיה מעולם לא שינה את יחסו ל-א', למן תחילת
- 19 עבודתה ועד ליום פיטוריה: "המעמד אותו מעמד, היחס של כבוד, של אדיבות, היומן תמיד היה
- 20 באחריותה הבלעדית. לא עקפתי אותה... כל מה שמלאה ביום הראשון כעבור שישה חודשים,
- 21 כעבור שנה, נשאר זהה לחלוטין ללא שום הרעה... שום פגיעה בסמכויות, שום מידור" (עמ' 4525,
- 22 ראה גם עמ' 6222-6221).
- 23
- 24 לתמיכה בגרסתו של הנאשם ש-א' פוטרה רק על רקע יחסיה הגרועים עם יתר עובדי הלשכה וחוסר
- 25 תפקודה, ועל כך שהיחס כלפיה נשאר כפי שהיה, הזמין הנאשם לעדות את מר רפי בן חור, את
- 26 זהבית כאליהו, ליאת סיטון ורויטל סבג, כאשר שלוש האחרונות העידו על יחסי האנוש הגרועים של
- 27 א' ויחסה הקשה אליהן.
- 28 חשיבות עדותו של רפי בן חור מבחינת ההגנה היא בדברים שאמר העד, לפיהם מעמדה של א'
- 29 בלשכתו של הנאשם היה איתן מאוד, עד לסוף מועד העסקתה שם. בהפנותו למכתבו מיום
- 30 25.10.1998 (נ/60), העיד בן חור כי שיחת הנויפה במהלכה נזף בו קצב וצידד בא', ואמר לו שבמידה
- 31 ויצטרך לבחור בקרבתו אליו או בקרבתו אליה, הוא יבחר בה – "אמירת ההעדפה" - התקיימה ביום

בדלתיים סגורות

- 1 25.10.1998 **בנוכחותה של א'**, ועל רקע של ויכוח שהתנהל בינו לבין א' על מצבת כוח אדם אותה
2 דרשה מתוקף תפקידה כרל"שית.
- 3 לטענת ההגנה, עיתוי שיחת הנזיפה שהתקיימה, על פי דברי עדותו של בן חור ב- **25.10.1998**,
4 ממוטט את דברי א' ואת "תיזת" התביעה בענין מידור, השפלה והתעללות בא', במהלכה של
5 "התקופה השנייה".
- 6
- 7 **אנו דוחים את גרסתו של הנאשם**, הגם שהיא נתמכת בעדותו של בן חור, ולפיה לא שינה את יחסו
8 כלפי א' עד למועד פיטוריה שנעשו על רקע של אי התאמה מקצועית, ומקבלים את עדות א' לפיה
9 שונה היחס כלפיה כבר לאחר האירוע במלון, מחמת אי היענותה לנאשם, וזאת מן הנימוקים
10 הבאים:
- 11
- 12 (1) בן-חור סיפר בעדותו כי שיחת הנזיפה עצמה התקיימה בנוכחות א'. מאידך, מעדותה של א'
13 עולה, כי שיחת הנזיפה/העדפה התקיימה בין הנאשם לבין בן-חור בה לא נכחה, וכי הנאשם סיפר לה
14 על שיחה זו לאחר מכן, שלא בנוכחות בן-חור. כדבריה:
- 15 **"היה שם מנהל משאבי אנוש ששמו רפי בן חור... שמהרגע הראשון שהייתי במשרד, היינו על**
16 **מסלול התנגשות... והוא איש אמונו של קצב, קצב סיפר לי... בתקופה הראשונה, שבאחד הדיונים**
17 **ש...אני בדרך כלל לא השתתפתי בדיונים, כשהיו דיונים בתוך החדר שלו, אז באחד הדיונים שרפי**
18 **בן חור השתתף, ולא אני, אבל זה היה בתקופה שהייתי המלכה שהוא המליך אותי, אז רק שמעתי**
19 **טונים נורא, נורא גבוהים שיוצאים מהחדר, וכשתם יצאו מהפגישה, אז קצב אמר לי, שהוא אמר**
20 **לרפי בן חור, שאם הוא יעדיף מישהו אותי או אותו, אז הוא יעדיף אותי על פניו..."** (עמ' 1925 –
21 1926).
- 22 עדותה זו מעקרת את עדותו של בן חור שהפכה למשענת קנה רצוף לעדות הנאשם.
- 23
- 24 (2) א' לא נחקרה בחקירתה הנגדית על עיתוי "אמירת ההעדפה", אף לא על המעמד במהלכו
25 נאמרה לה אמירה זו על ידי הנאשם, האם נאמרה בנוכחות בן חור או שלא בנוכחותו.
- 26 הימנעות מחקירתה הנגדית של א' על עיתוי האמירה והנוכחים ששמעו אותה, מותירה את עדותה
27 של א' בענין זה בלתי נסתרת, באשר ההימנעות מחקירה תיזקף לחובת מי שנמנע מעימותה של
28 העדה עם גרסה נוגדת.
- 29
- 30 (3) הנאשם נחקר על "אמירת ההעדפה" במהלך חקירתו במשטרה, אך השיב תשובה
31 מתחמקת: **"עובדה שבחיתי בו ולא בה. עובדה שבחיתי בו ולא בה והיא פוטרתי"**. (הודעה ת/5א
32 עמ' 39).

בדלתיים סגורות

- (4) גם בבית המשפט נתן הנאשם תשובה בלתי מחייבת כשהוא מותיר כדרכו את כל האופציות פתוחות: "ש: היתה איזה שהיא שיחה בינך לבין א' ורפי בן חור שבה אתה אמרת שמבין שניהם אתה מעדיף אותה?"
- ת: אני לא זוכר את זה. זה לא סביר בעיניי" (עמ' 6015).
- (5) הכחשתו של הנאשם את גיבויה של א' כעניין שבעקרון, איננה מתיישבת עם הדברים שהוא עצמו כתב ל-א' במכתב הפיטורין (ת/126ב'), מהם נלמדת המסקנה כי אכן גיבה את א' בתחילת תקופת עבודתה ולא בסופה: "כזכור לך, עם קבלת התפקיד, הבהרתי לברוקנר, ולסמנכ"ל כוח אדם ואחרים, שצריך לתת לך גיבוי... אולם לא הצדקת את הגיבוי והסיוע..."
- גם תשובתו כשנשאל על תוכן המכתב האמור (ת/126ב'), מחזקת את דברי א', כי הגיבוי ניתן לה בתחילת עבודתה: "כנראה שהתעוררה איזושהי בעיה, ... קרה משהו שחייב אותי לומר את מה שאמרתי לרפי בן חור, שצריך לתת לה גיבוי כי היא עובדת חדשה, שהיא עוד לא מכירה את הנהלים..." (עמ' 6017 ש' 25).
- (6) איננו מקבלים את התמונה שביקש בן חור לצייר, ולפיה יחסיו עם הנאשם מאז 1998 היו עכורים על רקע תמיכתו של הנאשם ב-א', ומכאן שעדותו אינה נגועה במניעים של רצון לעזור לנאשם.
- התרשמותנו היתה שונה לחלוטין.
- מערכת הקשרים הקיימת בין רפי בן חור לבין הנאשם, הינה מערכת קשרים ותיקה המתחילה שנים רבות לאחור, כאשר העד הולך – תרתי משמע – אחרי הנאשם ממשדד למשרד (ת/241 בעמ' 1 ש' 11).
- הנאשם הוא שאחראי על העסקתו וקידומו של בן-חור במהלך השנים בתפקידיו הציבוריים השונים. הנאשם אף היה מוכן להסתכן בסכסוך עבודה עם ארגון עובדי משרד התיירות על רקע העסקתו של בן-חור בתפקידו.
- בן חור הנו, אפוא, איש המזוהה באופן מוחלט עם נאמנות לנאשם, והדברים מוכחים הן בדברי א' והן בעדותה של [REDACTED] גב' נ.א., שם כינתה את בן חור "איש של קצב" (עמ' 857).
- (7) ייחוס שיחת הנויפה על ידי בן חור למועד כתיבתו של נ/60, 25.10.1998, ממנו לומד בן חור על המשך גיבוי הנאשם ל-א' גם במועד זה, אינו מתיישב עם דברי הנאשם עצמו (4536 ש' 23), לפיהם חורה לברוקנר לא למסור ל-א', עוד באוגוסט 1998, את תוכנית נסיעתו לחו"ל, הוראה המתיישבת יותר עם מידור א' מאשר תמיכה בה.

בדלתיים סגורות

1 כך אין הדבר מתיישב עם צעקותיו של הנאשם על א' במהלך חודש ספטמבר 1998, בלשכה בתל
2 אביב, עם ביקורה של ח"כ נעמי בלומנטל בלשכה בת"א בתאריך 17.9.1998. א' תיארה את
3 שהתרחש שם כימופע אימים שבו צרח עליה הנאשם צרחות רמות כך שקירות הבנין רעדו, והכל על
4 רקע ויכוח בינה לבין ברוקנר, כאשר הנאשם גיבה דווקא את ברוקנר ולא אותה.

5
6 (8) עדות בן-חור אף אינה מתיישבת עם דברי עדת ההגנה רויטל סבג, אשר במהלך תקופת
7 העסקתה הקצרה יחסית, קרוב לחמישה-שישה חודשים, היתה עדה לשינוי ביחסו של הנאשם כלפי
8 א' משעהידה כי באוקטובר 1998 שמעה צעקות של הנאשם ו-א' מאחורי דלת הלשכה הסגורה:

9 "ש: ... אז מתישהו היחסים נעכרים, נעשים עכורים, מתי זה קורה להערכתך?
10 ת: אוקטובר בערך.. כשהדלת היתה נסגרת.. הם היו רבים וזהו, וביניהם היחסים לא היו
11 טובים... היו שומעים צעקות... היו כמה פעמים שכאילו הם לא הסתדרו ביניהם, מבחינת עבודה
12 כאילו, ראיתי שהיא באה והיא עצבנית ו... לא יודעת, משהו לא הסתדר ביניהם בפתאומיות" (עמ'
13 7355).

14
15 (9) טענתו של בן חור כי לא חשש לכתוב ל-א' מכתבים גם במהלך התקופה הראשונה, התקופה
16 שבה א' היתה מגובה, "מומלכת", על ידי הנאשם בהצביעו על מכתבו (מ/61) בענין אי החתמת
17 כרטיס הנוכחות, מוכיחה דווקא את ההפך ממה שנטען על ידו. עיון במכתב מ/61 מלמד כי עסקין
18 במכתב תשובה כועס שכתב בן חור לברוקנר, ולא ל-א', בתשובה למכתבו של ברוקנר (מ/62), המגבה
19 את א' בענין אי החתמתה כרטיס נוכחות.

20 מן הסתם, בן חור, שידע כי א' מגובה על ידי השר, החליט שלא לכתוב לה ישירות, אלא כתב בענין
21 זה לברוקנר, מבלי שדאג למען עותק ממכתבו ל-א' או לשר.

22 ימבולי מכתביו של בן חור, החל מחודש אוקטובר 1998 בכל ענין וענין. הרצף שבו הם נכתבים: מ/66
23 ביום 13.10.1998, מ/68 ביום 20.10.1998 ו-מ/75 ביום 19.10.1998, מלמד על תחילתה של מגמה
24 להצר צעדיה של א', להעיר לה בכל "קטנה" כ"גדולה", עד כדי התעסקות בעובדות הניקיון, ומתעד
25 כל תכתובת, ראה מכתבו של בן חור לברוקנר מיום 24.1.1999 (מ/72); ראה גם מכתבו של בן חור
26 לברוקנר מיום 14.1.1999 (מ/70). הדברים מתיישבים עם דבריה של א', כי בן חור וברוקנר כתבו נגדה
27 מכתבים רבים, דבר שהטריף את דעתה, כעולה מהודעתה השניה:

28 "אם תלך תפשפש בתיק האישי שלי... יש לא עשרות, יש לא מעט מכתבים בסגנון הזה שרפי בן
29 חור משמיץ אותי לברוקנר או לקצב.. כל הזמן חליפות מכתבים כאלה. הם ירדו לי לחיים"
30 (ת/106א, חלק שני, עמ' 2).

בדלתיים סגורות

- 10 אשר לעדויותיהן של רויטל סבג, זהבית כאליהו וליאת סיטון שהובאו על ידי ההגנה על מנת לתמוך בטענת הנאשם שפיטורי א' היו על רקע אי התאמה מקצועית וחוסר תפקוד, נאמר כך: רויטל תיארה כאמור את א' כרל"שית קשוחה, שעבודתה היא כל חייה, שדאגה שהעבודה בלשכה תתנהל בשקט ובקפדנות, תוך שהיא מהדרת בכבודו של הנאשם, ואשר כעסה היה ניעור כאשר עקפו את סמכויותיה (עמ' 9-7368).
- גם לזהבית כאליהו היתה טרזניה על יחסה הקשוח של א' כלפיה, מש-א' ביקשה לרכז אליה את כל נושא הקשר עם הנאשם, ובניגוד לרל"שית הקודמת, א' "התיישבה" עליהן בלשכה גם בימים בהם היו יכולות לקחת יום חופש, למשל כאשר הנאשם יצא לסיור, דבר שהעיק על הפקידות בלשכה.
- ליאת סיטון הגדילה עשות משהדגימה את קשיחותה של א', בדוגמא לפיה הורתה לה א' לנתק שיחת טלפון שקיימה עם החבר שלה במהלך העבודה. דרישה שלטעמנו, היתה לגיטימית ומתבקשת.
- לטענת א', ברכה זכאי וליאת סיטון היו חברות טובות וכדבריה, והן עשו הכל חוץ מאשר לעבוד. לא ייפלא אפוא ש-א' פיקחה על שתי אלו שיעשו את עבודתן כדבעי.
- א' היתה אמנם מנהלת לשכה קשוחה, שריכזה בידה את כל סמכויות הקשר עם השר. אך למרות זאת, התיאורים אינם הולמים את התמונה שביקשה ההגנה לצייר, כי מדובר במנהלת לשכה שלא תפקדה ובעלת יחסי אנוש גרועים.
- מקובלת עלינו לחלוטין גרסתה של א' כי יחסו של הנאשם כלפיה השתנה לרעה ובצורה הדרגתית, לאחר שלא נענתה לרצונו לקיים עימו יחסי מין, ולאחר התרחשותם של שני האירועים בהם כפה עצמו עליה בכוח.
- חיזוק למסקנתנו זו ניתן למצוא גם בראיות חיצוניות התומכות בטענת המידור, כגון: ירידה במספר הסיורים בהם השתתפה, כעולה מדו"חות הנוכחות של א' (ת/118) המעידים כי הסיורים שאושרו ל-א' פסקו בחודש יולי 1998. כן ניתן לראות מנספח 1 לסיכומי המאשימה, המפרט את שיחות הטלפון של הנאשם ל-א' במהלך כל תקופת העסקתה, כי ישנה ירידה דרמטית במספר התקשרויותיו הטלפוניות של הנאשם ל-א' באותו זמן, במיוחד בחודשים אוקטובר 1998 – פברואר 1999, וכי הירידה החלה ביולי 1998.
- כמתבקש מן האמור, במהלך תקופת המידור וההשפלה, הלכה ונבנתה מסביב ל-א', באמצעות עוזריו הנאמנים של הנאשם, רפי בן חור וברוקנר, אווירה עכורה שנועדה להצדיק בהמשך את פיטוריה מהלשכה בתואנה של חוסר תפקוד מקצועי, תוך הסוואת הסיבה האמיתית לפיטוריה והיא חוסר היענותה לנאשם ומיאוסו בה על רקע מרדנותה ואי הסכמתה להיכנע לו.
- התיאור בו תיאר הנאשם בהודעותיו את א', כמי שהתגלתה מהר מאוד כרל"שית שלא תפקדה, כאמור בהודעתו הכתובה מיום 29.3.2007: "יש לי הוכחות שהיא שיקרה לכם בעדות שלה. היא מהר מאוד התברר לה שהיא עובדת לא טובה, התברר לה מהר מאוד שמעמדה מתערער. לא בגלל

בדלתיים סגורות

- 1 **שהיא מסרבת אלא בגלל שהיא מנהלת לשכה גרועה.** (ת/15, עמ' 4), אינו מתיישב עם עדותו בבית
- 2 המשפט, לפיה יחסו אליה לא השתנה במהלך כל תקופת עבודתה. כן אינו יכול להתיישב עם העובדה
- 3 ש-א', במשך תקופה של כחצי שנה ויותר, היתה "מלכת הלשכה", ואף בן חור תיאר את שביעות
- 4 רצונו של הנאשם ממנה, צוראל התרשם **מיחסים חמים בין א' לבין הנאשם**, ואף רויטל סבג
- 5 מתארת יחסים חמים בינה לבין הנאשם שנערכו בשלב מסוים.
- 6 דברי הנאשם בבית המשפט לפיהם חוסר תפקודה ואישיותה הבעייתית של א', התבררו לו רק **במשך**
- 7 **הזמן**, ולאחר שהובאו לידיעתו על ידי עוזריו, עם התמשכות העסקתה של א' בלשכה ולא מיד
- 8 **ב'תחילת העסקתה'**, כפי שטען בחקירתו במשטרה, אינם מקובלים עלינו; התרשמותנו מהנאשם
- 9 היא מאדם חזק, דומיננטי וריכוזי שמילא תפקידים בכירים ביותר, ולא הגיוני הדבר בעינינו כי הוא
- 10 לא ידע בזמן אמת על התנהלותה הנפסדת של מנהלת לשכתו (כך לטענתו), המועסקת על ידו במשרת
- 11 אמן במשך כל התקופה, כאשר מכל עובדי הלשכה, הוא זה שמצוי עמה בקשר יום יומי ישיר.
- 12
- 13 נחה דעתנו כי הנאשם לא היה מעסיק את א' במשך ארבעה עשר חודשים כמנהלת הלשכה, לו ידע
- 14 שתפקודה לקוי, וכי המידור ההדרגתי והתכתובת בדבר התפקוד הלקוי נועד להצדיק את מכתב
- 15 הפיטורין שבוא יבוא לאחר סיום הפריימריז.
- 16
- 17 **ו. פיטורי א' – עיתויים**
- 18 חרף התיאורים הקשים מפי בן חור ומפי הנאשם על חוסר תפקודה של א' ואישיותה הבעייתית, לא
- 19 הופסקה העסקתה של א' בלשכה. מהעדויות שהובאו על ידי ההגנה דווקא עולה, כי הנאשם ועוזריו
- 20 הבכירים ביותר בלשכה, היו מודעים להתנהלותה ולחוסר תפקודה הכלכליים של א', והנה ראה זה
- 21 פלא, בתום חוזה העסקתה עם סיום השנה הראשונה, המסתיימת בסוף דצמבר 1998, הוארך חוזה
- 22 העסקתה של א' לתקופה של שנה נוספת (ת/105)!
- 23
- 24 הדעת נותנת שרל"שית של שר המועסקת על פי חוזה העסקה אישי במשרת אמן, שהשר וסביבתו
- 25 הקרובה אינם מרוצים מתפקודה, שלא לומר כזו, שמתוארת כ"נוק ללשכה", כדבריו הקשים של
- 26 בן חור על א', לא תזכה לאמונו של השר ולא יחודש לה חוזה העסקתה. אך לא כך אירע בפועל.
- 27 מסיבות שהיו שמורות עם נאשם, עליהן נעמוד בהמשך, חודש חוזה העסקתה של א' לשנה נוספת.
- 28 דבריו של הנאשם לפיהם הוא לא היה מעורב בחידוש חוזה העסקתה של א', ולא ידע על כך משאיש
- 29 לא נועץ בו וכן שהחידוש היה אוטומטי (עמ' 6282-6280), נדחים על ידינו כבלתי הגיוניים וכבלתי
- 30 מתקבלים על הדעת, אף נוגדים את דברי בן חור, שמילא תפקיד סמנכ"ל משאבי אנוש, שהעיד כי

בדלתיים סגורות

1 הארכת חוזה העסקתה של א' לא היתה אוטומטית אלא היתה טעונה אישורו של השר שהינו
2 הממונה הישיר עליה (ראה דבריו, עמ' 5-7254).

3
4 ומהי הסיבה האמיתית להשהיית פיטוריה של א' עד למועד בו פוטרה בפועל?

5
6 במהלך חקירותיו במשטרה ובמסגרת הדיפת טענותיה של א', כי נאנסה על ידו ופוטרה על רקע אי
7 היענותה לה, טען הנאשם כאמור כי פיטר את א' על רקע חוסר תפקודה ואי מילויה אחר ההוראות
8 שנתן לה. שיא ההפרות התבטא לדבריו בהצטרפותה של א' לסיור פוליטי שלא ברשותו, ובניגוד
9 להסכמתו, דבר שהביא באותו יום להורות לה לרדת מן הרכב במהלכו של הסיור, ולחזור ללשכה.
10 בתגובה כתבה לו א' מכתב 'מחוצף' מיום 3.2.1999 (נספח ל-ת/10) עליו לא הסכים לעבור בשתיקה.
11 לאור האמור וחרף היותו מצוי בעיצומן של בחירות פנימיות בליכוד, "הפריימריז", טען הנאשם כי
12 החליט לפטר אותה לאלתר וכתב לה מכתב פיטורין (ת/126), נושא תאריך 14.2.1999.

13
14 טיעונו של הנאשם, בקליפת האגוז, הוא שאיש פוליטי חפץ חיים כמוהו לא היה מעז לפטר את א'
15 בתקופת הפריימריז, בידיעה כי שלושת אחיה חברים במרכז הליכוד וגם לה עצמה קשרים ענפים
16 במרכז הליכוד, כך שפיטוריה עלולים היו להזיק לו. אך מאחר ואיש עקרונות ואיש אמת הוא, 'לא
17 תיזמן' את פיטוריה למועד נוח, אלא פיטר אותה מיד. חרף הנוק שעלול היה להיגרם לו במהלך
18 הבחירות למרכז הליכוד. וכפי שאמר בהודעתו מיום 13.9.2006:

19 "אני פיטרת... בתקופת מערכת בחירות, שזה עוד יותר רגיש, כלומר בתקופה שבין בחירות
20 לבחירות, אין לך רתיעה ואין לך חשש. אבל כשאני מתמודד על תפקיד בליכוד, רוצה מקום הכי
21 בכיר, ואני מתמודד ויש מערכת בחירות באופן טבעי אני צריך כל קול. גם אז לא עשיתי את
22 השיקול הפוליטי האינטרס האישי, עשיתי שיקול ממלכתי. היא לא ראויה לתפקיד. ופיטרתי
23 אותה. לא אמרתי לה בואי נמתין... כמה חודשים עד שהבחירות תסתיים ואני אתפטר ממנה..."
24 (ת/א, עמ' 41-42).

25 הנאשם חזר על כך גם בחקירתו הראשית:
26 "המקרה הזה, פשוט עבר כל גבול ואי אפשר היה לסבול אותו יותר, והיה צריך לפטר מישהו, ואני
27 ידעתי את מעמדה הפוליטי... היה לה קשר טוב עם חברי מרכז, האחים שלה היו חברי מרכז...
28 [REDACTED] ואף על פי כן חשבתי, שאין לה מקום
29 להיות בתקופה הזו, במיוחד בתקופת הבחירות..." (עמ' 4609 שו' 5 ואילך).

בדלתיים סגורות

- 1 לא בכדי העלה הנאשם מיזמתו את מועד פיטוריה של א', כזוה שהיה כביכול לפני הפריימריז
- 2 בליכוד. הנאשם ביקש להראות כי כלל לא חשש מ-א' – דבר המתיישב עם תום לבו וחוסר סבירות
- 3 הטענה כי נאנסה על ידו, שאז צריך היה לחשוש ממהלך קיצוני כזה, במיוחד ערב בחירות בליכוד.
- 4 במהלך חקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מתי התקיימו הפריימריז בליכוד והשיב תשובה מתחמקת:
- 5 "פריימריז כנראה היה בין לבין" (עמ' 4778 שו' 5) כשכוונתו היא שהפריימריז היו בין 3.2.1999 -
- 6 מועד כתיבת מכתבה של א' אליו לבין 14.2.1999 – מועד כתיבת מכתב הפיטורים על-ידו (ת/126ב).
- 7 הנאשם התפתל בעדותו, ודבריו נפרשים לאורך שבעה עמודי פרוטוקול (החל בעמ' 4783 – 4790),
- 8 בניסיונו לעמוד מאחורי אמירתו לפיה פיטר את א' ללא חשש, בעיצומן של הבחירות בליכוד,
- 9 כשהוא יודע היטב כי לא אלו הם פני הדברים, שכן הפריימריז התקיימו ב- 8.2.1999, ומכאן
- 10 שפיטורי א' נעשו לאחר הפריימריז בליכוד ואחרי שצלח אותם בשלום.
- 11 משנתפס הנאשם בקלקלתו, ביקש להסביר את אמירת השקר בטעות בתום לב ובכך שלא זכר את
- 12 הדברים, כך: "יכול להיות אדוני, שהשתמשתי בביטוי, מה שניסיתי והשופטת שבח ביקשה אותי
- 13 להשיב במישרין, יכול להיות שבחקירה במשטרה, השתמשתי בביטוי פריימריז, לא במיקום
- 14 הנכון. אבל הואיל ולאחר מכן, הרי אני לא זכרתי אדוני, בעת החקירה במשטרה, אני לא זכרתי
- 15 בדיוק מתי היו הפריימריז, והנה עוד לראייה, שמכתב התשובה שלי ל-א', לא היה לנגד עיני
- 16 באותו שלב של החקירה וזיכרתי מתוך זיכרון, אבל לאחר שקראתי את המכתב וכתבתי ל-א', אז
- 17 ברור לי שהמכתב שלי ל-א', נכתב אחרי הפריימריז וזה הבדל של ימים. איך אדם אחרי עשר,
- 18 אחד עשרה, שתיים עשרה שנים, יכול לזכור פערים של ימים, האם זה היה ימים, האווירה היתה
- 19 אווירת בחירות, המועד היה מועד בחירות, בין אם זה היה לפני פריימריז, אחר פריימריז, לפני
- 20 כנסת, אחרי כנסת, כשאני מדבר בבית המשפט, אני כבר יותר מדויק מאשר בחקירת המשטרה, כי
- 21 אז הספקתי לקרוא את המכתב שכתבתי ל-א'. בחקירה בבית המשפט, בחקירה ראשית, אני
- 22 מדבר על בחירות פנימיות, אני מתכוון לאחר הבחירות לכנסת, במשטרה יכול להיות שהשתמשתי
- 23 בביטוי פריימריז, מבלי שזכרתי שזה היה לפני, אבל אחרי שקראתי שוב את המכתב שכתבתי ל-
- 24 א', ברור לי שזה היה אחרי. אלה הפרטים." (עמ' 4783).
- 25
- 26 הסברי הנאשם אינם מקובלים עלינו. הנאשם חזר על האמירה לפיה פיטר את א' בזמן ובמהלך
- 27 הפריימריז, במהלך חקירותיו במשטרה יותר מפעם אחת, והחשוב מכל, הוא חזר על כך גם במהלך
- 28 עדותו הראשית (עמ' 9-4603), ואף בנאומו לאומה (ת/20, חלק שני, עמ' 3).
- 29 אין מדובר באמירה אגבית אלא באמירה חוזרת ונשנית, תוך שהנאשם מהלל באמצעותה את עצמו
- 30 ומצביע על יושרו ואומץ לבו, לפיהם לא היסס לפטר את א' בתקופת הפריימריז למרות הנזק שיכלה
- 31 לגרום לו. מדובר באמירה מודעת שמטרה בצידה.

בדלתיים סגורות

התירוץ המאוחר לפיו 'טעה' ולא זכר, הושמע מפיו לאחר שהבין כי שקרו נתגלה. לא זו בלבד ששקר נוסף זה אמור להיזקק לחובת הנאשם, אלא שהוא מחזק את הטיעון לפיו הנאשם גמר אומר בלבו כי יש להשליך את א' שאינה נענית לדרישותיו, רק בתקופה שהיא יכלה לגרום יהא מזערי.

רק לאחר שהנאשם 'הכשיר את הקרקע', בסיוע עוזריו הנאמנים, והיה בידו התייעוד שתומך טענתו כי פיטורי א' הם על רקע אי התאמה מקצועית, התנהגות לקויה ותיפקוד גרוע, ורק לאחר שצלח את הפריימריז בליכוד, הודיע הנאשם ל-א' על פיטוריה במכתב ארוך ומנומק (ת/126ב) כשאין הסבר אחר לשיחוי שבפיטוריה, לבד מהעובדה שהנאשם המתין לצלוח את הפריימריז בליכוד ולעוברם בשלום מבלי ש"סקמל" כלשהו יעיב על כך.

פרק ז' - עדות שיטה ומעשים דומים

א. רקע כללי

בהחלטתנו מיום 10.9.09 התרנו השמעת עדויותיהן של מתלוננות נוספות שמחסום ההתיישנות סתם את הגולל על עניינן, ומכוחה נשמעו עדויותיהן של נ.א, א.ב, נ.ז, נ.ר, כמו גם מקבץ עדויות התומכות בעדויותיהן, משסברנו כי תערך הראיית שבעדותן של מתיישנות אלו גובר על הפגיעה בנאשם המתבטאת בחשיפת עברו והכתמת שמו.

כפי שיובא בהמשך הכרעת הדין, מצאנו כי עדותה של א.ב נכנסת להגדרת עדות השיטה והיא תומכת בגרסתה של א' באישום הראשון לעצם ביצוע המעשים, ואילו עדויותיהן של יתר המתלוננות ה"מתיישנות" הינן בבחינת עדות על מעשים דומים, והן תומכות באישומים השני והשלישי, בכל הנוגע לכוונה הפלילית - המינית המיוחסת לנאשם.

כאן המקום לחזור על הקו המבחין בין עדות שיטה לבין עדות על מעשים דומים, הגם שרוב השווה ביניהן על פני המבדיל.

בעוד שעדות השיטה היא ראיה נסיבתית להוכחת עצם ביצוע העבירה או להוכחת זהות העבריין, כפי שנפסק לא אחת:

"...לעומת זאת, "עדות שיטה" משמשת להוכחת עצם ביצועו של מעשה העבירה ע"י הנאשם.

בהתאם לאמור, רשאי בית המשפט לקבוע מסקנות כל יסוד "עדות שיטה", אם שוכנע כי ייחודו

של אופן ביצוע המעשה העברייני מלמד על עצם ביצוע העבירה או על זהות מבצעה." (ע"פ 411/04

טטרו ואח' נ. מדינת ישראל (לא פורסם, 9.1.06), פסקה 13) (להלן: "עניין טטרו").

בדלתיים סגורות

1 הרי העדות על מעשים דומים היא ראיה המוכיחה את המחשבה הפלילית, שעה שעצם המעשה לא
2 שנוי במחלוקת, וכפי שנפסק בעניין טטרו הנ"ל:
3 "... 'עדות בדבר מעשים דומים' שנועדה להוכיח 'מחשבה פלילית' להבדיל ממעשה אקראי...'
4 'עדות על מעשים דומים' מכוונת לתקוף טענה אפשרית של הנאשם בדבר העדר כוונה פלילית,
5 כאשר ביצוע המעשה אינו שנוי במחלוקת...' (שם).
6

7 להבדיל מטענות ההגנה לעניין האישומים השני, השלישי והרביעי, אליהן נתייחס משנדון באישומים
8 אלו, מכחיש הנאשם, כאמור, מכל וכל, לא רק את המעשים המיוחסים לו באישום הראשון, אלא אף
9 את הימצאותו במקומות הרלבנטיים במועדים הנטענים, אף את שהותו בחברת המתלוננת בעיתות
10 אלו. לא היה שם כלל וכלל, לא פגש במתלוננת, ולא עשה את המיוחס לו.

11 משכך, הוטל על המאשימה הנטל להוכחת המעשים עצמם, נטל שהורם, כך לטענת המאשימה, לא
12 רק באמצעות עדותה המהימנה של המתלוננת א' והחזיוקים הרבים לה, אלא גם באמצעות עדותה
13 של א.כ. ממנה עולה שיטה בה נהג הנאשם ואותה הנהיג גם כלפי א.כ. וגם כלפי א'.

14
15 נבחן טענה זו.

16
17 הפסיקה לא הסתפקה באבחנה בין עדות על מעשים דומים לבין עדות שיטה למרות הדמיון הרב
18 באופיין של השתיים, אלא יצרה אבחנת משנה בעדות השיטה עצמה: בין עדות שיטה שנועדה
19 להוכיח את זהות העברייין, לבין עדות שיטה שתפקידה מינורי יותר, לתמוך בראיות קיימות לביצוע
20 המעשה המיוחס לנאשם.

21 מטבע הדברים, רמת ההוכחה הנדרשת במקרה הראשון הינה גבוהה הרבה יותר בהינתן מצב
22 שמדובר בעדות יחידה המצביעה על זהות הנאשם, שאז נדרש דמיון גבוה בהתנהגות שיגיע לכדי
23 הותרת שיטה המשאירה אחריה "טביעת אצבע" או "כרטיס ביקור".

24 אולם, אם עדות השיטה רק מתווספת לעדות קיימת ותפקידה רק לחזק אותה ולתמוך בה, אזי
25 נדרשת מידת הוכחה פחותה יותר באשר לדמיון:

26 "... לעומת זאת, אם קיימת לפני בית המשפט עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם בביצוע
27 העבירה, אך עדות זו דרושה סיוע... אין זה סביר לדרוש בכל מקרה כי עדות השיטה תצביע על
28 אותה מידה גבוהה של דמיון. במקרה זה ניתן להסתפק בדמיון פחות. מידת האינטנסיביות של
29 הדמיון הנדרש היא, על כן, פונקציה של מעמדה של עדות השיטה ומקומה בסך כל הראיות
30 הניצבות לפני בית המשפט." (ע"פ 9657/05 פלוני נ. מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.09).

31 בענייננו, הראיה הראשית והמרכזית לביצוע המעשים המיוחסים לנאשם במסגרת האישום ראשון
32 היא עדותה המהימנה של א'.

בדלתיים סגורות

1 עדותה של א' נתמכת במקבץ לא מבוטל של ראיות מחזקות, כפי שפרטנו לעיל, כמו הרישום ביומן
2 המרכז לנפגעות תקיפה מינית משנת 2000, התרשומת שערך עו"ד בן טובים מפי המתלוננת מיד
3 לאחר פטוריה ע"י הנאשם, כמו גם ברצף של התבטאויות מפי א' שנקלטו ע"י אנשים שונים על ציר
4 הזמן שבין קרות האירועים לבין פרוץ הפרשה.

5
6 עדות השיטה בעניינה של א.כ. אינה, איפוא, עדות יחידה לזיהוי הנאשם, והיא משמשת רק ראיה
7 מסייעת ותומכת לעדותה של א' באשר לביצוע המעשים ע"י הנאשם.

8
9 לא נדרש, אם כן, "דמיון הזועק לעין", או "דמיון הזועק לשמיים" ודי בהוכחת שיטה בעלת
10 מאפיינים החוזרים על עצמם בשני המקרים עד כדי דמיון.

11 כפי שנראה להלן, התנהגות הנאשם כלפי א.כ., עובדת בכירה שחיתה כפופה ישירות למרותו,
12 והמעשים שעשה לה, דומים עד מאוד להתנהגותו כלפי א', ששימשה ראש לשכתו, והמעשים שעשה
13 בה, ואלו מתבטאים בעיקר במתן גיבוי והרגשת רוממות, ניסיון לגביית מחיר מיני, ולאחר מכן,
14 בהינתן סירוב, נידוי והשפלה.

15 נחה דעתנו כי הדמיון עולה לכדי עדות שיטה ברמת הדמיון הנדרשת, ומשכך עדותה של א.כ. מהווה
16 אדן מחזק נוסף לעדותה של א', ולהלן נתרכז בה.

17 18 ב. עדות כ.א.

19 א.כ. ילידת [REDACTED], אישה נשואה, [REDACTED]
20 ועבדה במשרד התחבורה בכפיפות לנאשם במשך תקופת כהונתו כשר
21 התחבורה.

22
23 א.כ. העידה על אירועים שהתרחשו במהלך תקופת עבודתה עם הנאשם במשרד התחבורה, [REDACTED]

24 [REDACTED]
25 בתחילת עבודתה הפגין הנאשם כלפי א.כ. יחס אישי וחם וגילה בה התעניינות מעבר לרגיל – דבר
26 שהתבטא בשיחות מרובות, ארוכות ונעימות שהתקיימו בחדרו של הנאשם. היא תיארה את השיחות
27 כשיחות אישיות, הנאשם התעניין בחיי משפחתה והיחס כלפיה היה מחמיא מאוד, "מלטף"
28 כהגדרתה; היא הרגישה "מלכת העולם" והיתה מוזמנת לכל האירועים של המשרד, גם מקצועיים,
29 גם לא מקצועיים: "כל פגישה, כל סיור, כל אירוע, הרגשתי כברת סמכא מקצועית מאוד בכירה
30 באותה עת, שזה היה מאוד מעורר... הייתי שותפה לכל הדיונים." (עמ' 1048), הלוח"ז של השר
31 פתוח בפניה והיא מחליטה באיזה אירוע ליטול חלק.

בדלתיים סגורות

א.כ. תיארה קיומן של שיחות טלפון ליליות מרובות, בין הנאשם לבינה במהלך "התקופה הטובה":
"בתקופה הטובה, הוא נהג להתקשר אלי הרבה בשעות הערב המאוחרות, ונהגנו לדבר על הכל."
(עמ' 1075).

לאחר תקופה של כחצי שנה של עבודה משותפת ו'אווירה מלטפת', אמר לה הנאשם שהוא מוצא עצמו מאוהב בה, והוא "מפנטז" עליה בלילות. היא דחתה אותו בנימוס, אך הוא חזר וביקש לקיים עימה קשר אינטימי. באותה עת סברה א.כ. לתומה כי הנאשם אכן מאוהב בה והגדירה התאהבותו בה כ'תאונת עבודה'.

באותה תקופה התמצו מעשי הנאשם כלפיה בהנחת ידו על כתפה, בבקשתו ממנה להתיר לו לגעת בחזה - לה סירבה, בהיצמדות הנאשם אליה במעלית ובחיבוקה על ידי הנאשם ליד החלון בלשכה בתואנה שברצונו להראות לה את הנוף הנשקף ממנו.

על מנת "לקרר" את יחסו של הנאשם כלפיה

משהודיעה לו על הריונה כעס עליה הנאשם והתריס כלפיה, שבכך היא פוגעת ביחסים הנרקמים ביניהם. בעקבות כך, חוותה א.כ. מצדו של הנאשם תקופת מידור ראשונה שנמשכה בין חצי שנה לשבעה חודשים.

המידור התבטא בכך שהלוי נחסם בפניה, היא לא זומנה יותר לאירועים ולא נטלה שום חלק בכל דיון שהתנהל במשרד. א.כ. חשה שמעמדה המקצועי נפגע.

א.כ. חזרה לעבודה אחרי חופשת הלידה בתקווה שאהבתו של הנאשם אליה 'התקררה' בינתיים, אך נתבדתה, שכן הנאשם חזר לאותן שיחות חיזור: "כמה אני נמשך אליך וחזרת לגזרה, איך את נראית נפלא, המון, המון מחמאות, שאמרתי לעצמי אוו ווי, אבל זה היה מאוד, זה היה בשליטה, אפשר היה לחיות עם זה. לא נעים אבל אפשר לחיות עם זה." (עמ' 1077).

בחודש הראשון שלאחר חזרתה מחופשת הלידה, בהיותה לבדה עם הנאשם בלשכה בתל אביב, כשישבה ועברה על מסמכים, הנאשם קרא לה ואז אירע מה שאירע: "והוא אמר לי משהו, ואז ראיתי שאיבר מינו שלוף ממכנסיו וזקור.. והוא ליטף אותו, ואז הוא ביקש ממני, אם אני מוכנה לגעת, אם אני מוכנה ללטף. הייתי נבוכה.. מבוכה איומה והוא המשיך, בבקשה, רק קצת, תיגעני, מה אכפת לך, רק רגע. זה נמשך מעבר למה שיכולתי לשאת, ברמת המבוכה וגם הבושה עבורי, אני, אני זוכרת שאני פשוט התחלתי לצחוק מאוד, מתוך מבוכה ומועקה כזאת של, איך אני יוצאת מהמצב הזה, ואז אמרתי לו אני מבקשת שתפסיק, אני לא אגע בך, והוא כיבד את הבקשה, והכניס את כבודו למקומו... למכנסיו וישבנו עוד כמה דקות והלכתי הביתה." (עמ' 1066).

בדלתיים סגורות

כשבוע לערך לאחר התרחשותו, היא סיפרה על האירוע הנ"ל ל-נ.ר. שעבדה במחיצתה והיתה ביחסי חברות עימה: "אבל אני לא חושבת שבמייד, אני חושבת שכאילו, באחת משיחות הנפש בבית קפה, אחרי זמן." לחברות נוספות סיפרה על כך בסוף הקדנציה של הנאשם (עמ' 1069).

א.כ. מסבירה את סיבת אי עזיבתה את העבודה לאחר האירוע הנ"ל בכך שהיא סברה באמת ובתמים, כי מדובר בהתאהבות הנאשם בה וקיוותה שזו תחלוף, ובכך שלא רצתה לאבד מקום עבודה טוב בגלל אפיוזת התאהבות: "אני לא ילדה קטנה, לא נבהלתי מזה, ..., החלטתי שאני ממשיכה." (עמ' 1136).

א.כ. תיארה אירוע נוסף בו הותקפה על ידי הנאשם בבית מלון. לדבריה, נאספו הנאשם, עוזריו והיא בחדר במלון כלשהו בירושלים, בהפסקה שהיתה בין הדיונים בכנסת. בשלב מסוים העוזרים עזבו את החדר והיא נותרה לבדה עם הנאשם, שישב על המיטה כשהוא לבוש בגופיה ומכנסיים והיא ישבה מולו על כיסא ליד שולחן הקפה המצוי בחדר כשקלסר של ניירות על ברכיה. או אז אחז הנאשם בידה ומשך אותה אליו "הוא משך אותי, כאילו הוא מושך לי את היד לכיוון המיטה, ואני הייתי כזה דפונה ככה, אופסייד, .. על המיטה כאילו מן... הוא אומר לי אני לא יכול יותר, אני נמשך אליך בטרור... ואז הוא החליק את ידיו על החזה שלי לראשונה, זאת אומרת מדובר אחרי כמעט שלוש שנות עבודה, הוא שם את הידיים על החזה, ודחף יד אחת למפשעה, השמלה קצת התרוממה... ואז הוא דחף את הידיים שלו למפשעה שלי, ... לא יודעת אם זה עשר שניות, דחף את היד על המפשעה, ואז אני הזזתי אותה... את היד." (עמ' 1079).

א.כ. תיארה את תחושתה באירוע זה כמצוקה, שכן זו הפעם כבר התרחשה פלישה לאיבריה המוצנעים בעוד שבאירוע הקודם (הוצאת איבר מינו), נשמר מרחק בינה לבין הנאשם והיא לא הרגישה מאוימת:

"לא חששתי שהוא ימשיך או משהו כזה, אבל זאת היתה פלישה לתחום הפרט מה שנקרא. עד כאן מה שנקרא." (עמ' 1083) כשהיא מוסיפה ומתארת את האגרסיביות שבה פעל הנאשם הפעם כלפיה:

"להבדיל מהפעם הקודמת שזה הביך אימים, פה זה הבהיל בצורה בלתי רגילה... הרגשתי תחושה שפולשים אלי כנגד רצוני... פה היה מין איזושהי תחושה אגרסיבית, של דרישה, שלא הרגשתי אותה קודם לכן." (עמ' 1084).

גם לאחר אירוע המלון לא עזבה א.כ. את עבודתה שכן חששה מה יאמרו עליה אנשים בסביבתו ובקרבנות של הנאשם – דבר שעלול היה לפגוע בתדמיתה ולגרום לה נזק מתמשך: "ידעתי יגידו לא שווה שום דבר, נדלקה, נדלק עליה, השתמש בה זרק אותה... אם בגיל

בדלתיים סגורות

1...הייתי פורשת אני יוצאת מתוך הנחה כמעט מוחלטת שלא הייתי ממשיכה בתפקידים שאני המשכתי איתם... היו אומרים [REDACTED] הזאת מה כאילו לא שווה שום דבר..." (עמ' 1106 שו' 14-19), בשים לב לכך שהקריירה המקצועית שלה תופסת מקום נכבד וחשוב מאוד בחייה.

לאחר שהנאשם הבין מכוח התנגדותה לו באירוע האחרון וכן מאמירתה לו, כי אינה מעוניינת במערכת יחסים עמו, החלה תקופת מידור/נידוי שניה שבה נקט הנאשם כלפיה:
"כל מיני מצבים מעיקים, שפשוט מין תחושת נידוי והרגשה איומה, איומה. וחרקתי שיניים.. התרנגולים הצעירים קראתי להם, עוזרי השר תמיד, הם הפנימו את המסר של החרם על הנקבה. זה היה מין משהו כזה, כל כך לא ג'נטלמני, כל מיני דברים שברמה הג'נטלמנית אני הייתי, אני פשוט עברתי תופת. זה היה תופת" (עמ' 1089).

לאחר עזיבתה את העבודה, ולאחר הבחירות בהן הפסיד הליכוד את השלטון, היחסים בינה לבין הנאשם לא נותקו; מדי חג קיבלה שורת טלפון מהנאשם שאיחל לה שנה טובה; היא מצידה, הגיעה לנחמו כשאביו נפטר בשנת 1996.

"היחסים חזרו למשהו נעים כזה. זאת אומרת אני הסקתי את המסקנות שאני הסקתי, היה לי מאוד קשה איתו, אבל גם מאוד קשה עם עצמי, אני הייתי נורא מבולבלת. לא ידעתי לפרש כל מיני דברים." (עמ' 1096).

ביום בחירתו של הנאשם לנשיאות, איבדה א.כ. את מקום עבודתה [REDACTED] ביום [REDACTED]; משכך היא ביקשה לנצל את קשריה עם הנאשם לצורך השגת עבודה חדשה, וכדבריה:

"אמרתי מזל, איזה מזל שהשלמנו והמערכת יחסים כעת תקינה, אני מאוד שמחת... והיא ביקשה למנף קשר זה לטובתה: "המחשבה הראשונה שלי היתה להיעזר בקשריו, שהנה הוא הנשיא והוא יעזור לי למצוא עבודה. ואז דיברנו... ואז הוא אמר לי, חשבת על משהו בשבילך... אני רוצה לעשות תפקיד שהוא במיוחד עבורך. אני רוצה שתקימי יחידה [REDACTED]" (עמ' 9-1098).

הנאשם ביקש ממנה שתכתוב לו מסמך עבודה בו תתאר את הגדרת התפקיד אותו היא מבקשת, ושבאותה תקופה לא היה לו תקן; א.כ. הכינה מסמך (ת/79), כאמור, ומסרה אותו לנאשם, כשלאחר תקופה של כ שלושה חודשים, התקשר הנאשם אליה והודיע לה שלא אושר התקן, ולכן הענין ירד מן הפרק.

א.כ. הסבירה את שתיקתה לאורך השנים בכך:

"הדימוי העצמי שלי, הראייה המקצועית שלי, זה שתיקה ודיסקרטיות בכל מחיר. אני עבדתי עם [REDACTED] זה ברור שהדיסקרטיות היא מעל לכל, זה ערך שלא יסולא בפז, אין לו מחיר.

אני גם קיבלתי הרבה תפקידים, על סמך זה שזה, זה היה ברור ש-א' מאוד מקצועית והיא גם מאוד דיסקרטית... לא עלה בדעתי..." (עמ' 1105).

בדלתיים סגורות

שבירת השתיקה מצדה של א.כ. מתרחשת על רקע הפרסומים לפיהם התלונן הנאשם נגד א' מבית הנשיא. א.כ. שלא הכירה את א' מבית הנשיא, נחלצה לעזרתה לאור הכפשתה של זו האחרונה על ידי מקורבי הנאשם, והחליטה לחשוף את הדברים שקרו לה עם הנאשם, בראיון שפורסם בעיתון "מעריב" ביום 11/07.

א.כ. הסבירה את שבירת השתיקה בכך שהיא עצמה לא סבלה מאונס וחלון הזמן הרב נטע בה ביטחון לדבר על כך כזקנת השבט' המנוסה, וכדבריה:
"מכיוון שאני לא סבלתי לכאורה, לכאורה מאונס, אז אני יכולה להיות יותר שקולה, יותר גם עבר פרספקטיבה של זמן, אני יותר מחושבת יותר, הרגשתי זקנת השבט. שאני יכולה להשמיע את קולי בפרספקטיבה של זמן ומרחק" (עמ' 1115 שו' 19-16).

ג. המעשים הדומים העולים לכדי שיטה

להלן יפורטו קווי הדימוין הקיימים בין א.כ. ל-א', דמיון החופך את עדותה של א.כ. לגורם המחזק את עדותה של א', שכן המדובר באותה השיטה ובאותן דרכי פעולה.

1) 'תקופת המלכות'

הן א' והן א.כ. דיברו על תקופה טובה – תקופת 'מלכות' בלשונה של א' ו'מלכת העולם' – בשפתה של א.כ. שתייהן תיארו תקופה במהלכה, האדיר הנאשם את מעמדן המקצועי כשבמקביל, נקט כלפיהן במהלך הדרגתי של גישוש דרכו אל היעד הסופי – קיום יחסי מין עימן בהסכמה, וזאת תוך שימוש באמצעים זהים שיפורטו להלן:

הצהרת אהבה – הפגנת יחס חם מצדו של הנאשם כלפי א' ו-א.כ. והשמעת הצהרות אהבה וגעגוע ורצון למגע פיסי עימן. בעניינה של א' – "בואי נהיה כמו איציק וכוכי" (עמ' 1924 לפרוטוקול) ובעניינה של א.כ. – "הוא אמר משהו כמו, זה קשה מאוד, יש לנו משפחות, יש לנו דברים, אבל לא היה פה שום רמיזה לעתיד משותף, אלא כאילו נכנסנו לצרה ויש לנו ילדים לכל אחד יש ילדים משפחות, מה עושים. ואז אני נדהמתי בפירוש שלי, את עוצמת הרגשות." (עמ' 1222).

שיחות על מין – א' העידה שהנאשם אמר לה ש: "הוא כבר התחיל להגייד לי שהוא חושב עלי בלילה והוא מתגעגע אלי, ... והוא

מדמיין ...". (עמ' 1923).

בדלתיים סגורות

א.כ. העידה: "שהוא לא ישן בלילה, והוא פינטז, והוא בכלל מוצא את עצמו מפנטז עלי, [REDACTED], ושהוא מאוד, מאוד מעונין בקשר איתי ומה אני מרגישה." (עמ' 1049).

גיבוי טוטאלי - כחלק ממהלך התקרבותו של הנאשם אל מטרתו, האדיר הנאשם את מעמדו המקצועי של א' ו-א.כ. והפגין כלפיהן יחס מועדף, תוך שהוא מעניק להן גיבוי מלא. דברי א.כ.:

"תחילת העבודה הייתה חוויה יוצאת דופן בנעימותה, הרבה עידוד, פרגון, תמיכה, איך עבר היום שלך, איך את מתאקלמת, איך את מסתדרת. לאט, לאט במהלך העבודה המשותפת, אני בעצם, תוך כדי זה, המון התעניינות אישית לגבי המשפחה, המחשבות, הדעות, כל התהליכים הפוליטיים מדיניים, אפילו שקשורים למשרד התחבורה, המון, המון התעניינות אישית מאוד, אישית מאוד וגם מקצועית מאוד. זאת אומרת הרגשתי מאוד מגובה ומוכמנת... בשלב הראשוני זה היה עם המון גיבוי מקצועי, שמאוד החמיא ועודד ורומם" (עמ' 1043).

וכן: "...השיחות איתי התארכו לתוך, גם אם היה אמור להתקיים דיון, אנשים יכלו להמתין, את פרק הזמן שהם המתינו, עד אשר השיחה בנינו מוצתה." (עמ' 1045), "באותה תקופה, אני למעשה הרגשתי מלכת העולם... הכוונה שהייתי רצויה בכל דיון ודיון, ובכל הקשר והקשר, גם כאשר מקצועית לא נדרשתי לכך..." (עמ' 1047). דברים דומים אמרה א.כ. בחקירתה (ת/69 עמ' 2). בדומה לדברי א': "הוא מצד אחד נתן לי סמכויות, לא הרשה לפגוע בי, כל מה שבאמת מנהלת לשכה זקוקה... ובמקביל היו ההטרדות המיניות... כל הזמן הם ידעו שיש לי, זה דברים שעוברים בלשכה. כשהבוס נותן למישהו גיבוי זה עובר וכולם רואים ויש סמכויות, וזה לא תמיד נאמר, הוא לא תולה פלקטים במשרד ואומר יש ל-א' גיבוי, זה דבר שאנשים רואים." (בעמ' 2584-5) וכן:

"קצב אמר לי, שהוא אמר לרפי בן חור, שאם הוא יעדיף מישהו אותי או אותו, אז הוא יעדיף אותי על פניו... אם אני צריכה לבחור בינך לבינה, אז אני אבחר בה." (עמ' 1926).

שיחות טלפון ליליות ממושכות:

א' העידה על שיחות הטלפון הליליות כך:

"ש: מה כללו היחסים שלכם מחוץ לשעות העבודה.

ת: ... הוא היה מתקשר אלי הרבה. היו פעמים שזה היו שיחות שהתחילו כשיחות עבודה

וגלשו לא לעבודה, והיו שיחות שהוא התקשר לא, לא, סתם לא קשור לעבודה." (עמ' 1960-1)

בדלתיים סגורות

גם א.כ. העידה על שיחות הטלפון הליליות כך:

"
אמרתי שחלק מהעבודה, כוללת הרבה שיחות טלפון ובאותה תקופה, בתקופה הטובה, הוא נהג להתקשר אלי הרבה בשעות הערב המאוחרות, ונהגנו לדבר על הכל... המון שיחות טלפון, שהיה בהם הרבה מאוד ענייני המשרד. אנחנו נהגנו, מה שנקרא לרכל על אנשי המשרד, ומאוד נהניתי מזה, מאוד נהניתי להיות שותפת סוד לדעותיו ולמחשבותיו של השר, כמובן שזה נפסק ברגע שהודעתי לו על כניסתי להריון, והשיחות האלה שבו בזמן, לקראת סוף ההריון, כשעמדתי לחזור, לצאת לחופשת לידה..." (עמ' 1075).

הן א' והן א.כ. מעידות על כך שבתקופת 'החרס', התקופה שבה שתי אלו לא נענו לו, כמות השיחות ירדה פלאים כשבועייתה של א.כ., ועל אף שמילאה תפקיד שהצריך קשר עימה, השיחות פסקו לגמרי, ואילו בעניינה של א', כמות השיחות הליליות החל בחודש יולי 1998, ירדה בהדרגתיות.

תקופת המידור

החלוקה לתקופות

א' דיברה על שתי תקופות; תקופת המלוכה ותקופת המידור וההשפלה. א' תיארה את 'התקופה הראשונה' כך: "בלשכה אני מרגישה כמו מלכה. הוא נתן לי את התחושה שאני מעל כולם ואין שני לי." (עמ' 1925).

בהמשך, ולאחר שלא נענתה לקיים עמו יחסי מין בהסכמה, החלה 'תקופה שניה' – תקופת מידור והשפלה. המידור התבטא בכך שנמנע ממנה לו"ז, הנאשם אסר על ברוקנר למסור ל-א' לו"ז נסיעתו לחו"ל באוגוסט 1998. הנאשם צעק עליה, ברוקנר הורה לכל הפקידות הכפופות לה שמהיום והלאה הן לא מקבלות הוראות ממנה (עמ' 2054), הנאשם עקף את סמכויותיה (עמ' 2053), כניסת ויציאת אנשים ללשכת הנאשם נעשתה שלא באמצעותה. הושפלה על ידי הנאשם בפני נ.א. (עמ' 849) ולא נקראה להשתתף בסיוורים.

א.כ. מתארת את הדברים בצורה דומה: "...התקופה הטובה היתה עד כניסתי, עד שהודעתי לו שנכנסתי להריון..." (עמ' 1075).

לאחר כניסתה להריון, חל מהפך ביחסו של הנאשם כלפיה: "לאחר מכן, באופן הדדגתי של מספר ימים, אני מוצאת שאני לא מוזמנת לדיונים, שהלו"ז שכל יום יכולתי להיכנס ולהציץ ביומן ולראות, הלו"ז סגור בפני, מזכירתו ברכה לא מאפשרת לי גישה אליו, אני יותר לא נוטלת שום חלק באיזושהי התרחשות שקיימת במשרד, בין אם זה ישיבות ביניים, בין אם זה מסיבות, אירועים... התקיימה מסיבת עיתונאים שלא הודיעו לי עליה, שזה היתה מבחינתי פגיעה קשה ביותר במקצועיות שלי." (עמ' 1061).

בדלתיים סגורות

1 לאחר שגם אז לא נענתה לו, החלה תקופת מידור נוספת: "זהו, זה, זה סימן את קץ היחסים בינינו.
2 מאותו רגע זה זה זיו מוחלט, חוזר ענין החרם. החרם שוב, אין ישיבות, אין דיונים, אין מסיבות,
3 אין שום דבר, בעצם חוקתי שיניים בכוח עד נפילת הממשלה, שהיה ברור שהיא מגיעה, וישובתי
4 ונאכלתי." (עמ' 1087).

השתתפות עוזרי הנאשם בחרם

7 כמו א' גם א.כ. חשה שפעולות הנידוי והחרמה לא באות רק מצדו של הנאשם, אלא הן מוקרנות
8 כלפיה גם מצד עוזריו ובתיאום עמו. וכך סיפרה א.כ.:

9 "אני גם זוכרת סיטואציה, שמה שקרה, שמהרגע שהרגשתי את החרם שלו, אני חשתי את זה גם
10 מסביבתנו... החרם זה לא רק החרם שלו, אלא זה גם החרם של סביבתו עלי." (עמ' 1061)

11 להשוואה, ראה דברי עדותה של א', המתארת את תקופת מידורה ואת הצקותיהם של עוזרי
12 הנאשם, כשהיא מספרת שבן-חור וברוקנר התנכלו לה בכל ענין קטן כגדול, עד כי באחת מחקירותיה
13 אמרה שזהו נס שהיא בכלל יצאה שפונה משם לאחר מה שעברה מידיהם.

14 א.כ. מתארת שתי אפיזודות במהלכן התנכל לה ערן גריפל, מקורבו של הנאשם והוריד אותה
15 מהרכב: "פעם אחת נסענו מירושלים לתל אביב, ואני נכנסתי לרכב, וערן גריפל, שהיה צעיר
16 ממני... אומר לי, תצאי החוצה מהאוטו... מה את נכנסת... הוא ידע שאני מוחרמת לכאורה... עוד
17 מקרה שהיה בסיור בשוק הכרמל שהוא דחף אותי פיזית. ... עמדתי להיכנס למכונית, ... גריפל
18 דחף אותי ונכנס לרכב." (עמ' 1336 ובעמ' 1089).

19
20 גם א' מתארת אירוע דומה של 'הורדתה מהרכב', אותו אירוע שהביא אותה לידי כתיבת אותו מכתב
21 כעוס מיום 3.2.1999, שלאחריו פוטרה מעבודתה.

22 נראה כי הליך ביזוי זה של הורדה מן הרכב במהלך סיור, קבל עם ועדה, היה אחד מהאמצעים
23 היעילים שהיו ב"ארגון הכלים" של הנאשם, שבו נעשה שימוש על מנת לגרום למי שחוזה אותו, את
24 ההשפלה האולטימטיבית.

תיעוד

27 גם א' וגם א.כ. מספרות על כך כי "לאחר מעשה" הוציא הנאשם מהן בעורמה מסמך הערוך על ידן,
28 עליו ניתן יהיה להצביע בשעת הצורך כסותר כל טענה בדבר פגיעה בהן על ידי הנאשם.

29 ביחס ל-א' התבטאה הדרישה במכתב "השנה טובה" וכדבריה: "תכתבי תכתבי".

30 ביחס ל-א.כ. התבטאה הדרישה בהצעת הנאשם לפיה תעלה על הכתב את רצונה לעבוד עמו בחקמת
31 יחידה ק, שלא היה לה כל תקן, ומלכתחילה לא היה לה כל סיכוי.

בדלתיים סגורות

גם ל-א' וגם ל-א.כ. הבטיח הנאשם לסייע במציאת עבודה, הבטחות שלא היה להן כל המשך מעשי, ושלימים נסתבר כי היו אלו הבטחות סרק.

3) המעשים המינייים

א' העידה על כך כי הנאשם היה עומד מעליה כשהיא ישבה בכסאה, ובעודה יושבת נגע בחזה (עמ' 1947).

א.כ. מתארת סיטואציה דומה:

"היה מצב למשל שהוא היה קם משולחנו ומניח את היד על הכתף... את יושבת, את היד פה מונחת על הכתף ואיכפת לך אם אני אגע בחזה שלך, זה מאוד מגרה אותי, זה מאוד מפתה, זה מעולם לא עבר את שלב, סליחה, השריר החיצוני שכאילו יקפיץ אותי. זה תמיד היה על הסף של החזה. זה נע על הכתף וכשהוא שאל באם אפשר לגעת בחזה אמרתי לא, והוא לא הלך מעבר לכך." (עמ' 1-1050).

גם א' וגם א.כ. מתארות את שיא התקיפה המינית בחדר בבית המלון. הן בעניינה של א' והן בעניינה של א.כ. ביצע הנאשם את המעשים בעת ששתי אלו היו נתונות למרותן, תוך ניצול מעמדו כלפיהן, ביוזעו שהן משתוקקות להחזיק במשרתן.

ד. גרסת הנאשם לדברי א.כ.

בחקירתו במשטרה מיום 6.9.2006 דחה הנאשם את כל האשמותיה של א.כ. נגדו. הוא תיאר את א.כ. כאישה מפונקת, לא יעילה, לא חכמה ושלא סמך על אמינותה, וכדבריו: "לא ראיתי אותה מביאה תועלת. לא ממלאת את תפקידה. לא יעילה. היא לא יודעת לדבר", לא יודעת להציג נושא. היא לא חכמה. קפריזית מאוד, עסוקה בקטנות, ... רצתה להיות בכל האירועים שלי... האירועים הפוליטיים... לא סמכתי עליה. לא סמכתי על האמינות שלה... נכון שהיתה שלי אבל לא רציתי שתהיה מעורבת בחיים המפלגתיים, בכל אופן עובדת מדינה" (ת/א' 5, עמ' 3).

חרף האמור, א.כ. עבדה לצדו במשך תקופה של שלוש שנים, עד לסיום תפקידו כשר תחבורה ולא פוטרה על ידו. הנאשם תירץ את סיבת המשך העסקתה אצלו למרות תיאוריו השליליים בכך ש"מי שמחובר למפלגה לא קל לפטר אותו והיא היתה מחוברת." (שס). תשובה זו סותרת באופן בולט את עמדתו של הנאשם בעניינה של א', לגביה טען כי פיטר אותה מעבודה בעיצומן של הפריימריז במרכז הליכוד, חרף היותה מקושרת פוליטית.

בדלתיים סגורות

- 1 בדומה לעמדתו בענין א', ייחס הנאשם את דברי א.כ. נגדו לרצונה של זו לנקום בו על רקע העובדה
- 2 שלא קיבל אותה לעבודה בבית הנשיא: "היא פשוט משקרת ורוצה לנקום שסירבתי לקבל אותה
- 3 לעבודה" (ת/5 עמ' 10 ש' 255).
- 4 בדומה לעמדתו בענין א' גם הכחיש הנאשם נקיטתו בהליך של מידור או נידוי כלפי א.כ. במהלך
- 5 תקופת עבודתה עמו, ואמר כי זו עבדה עמו באופן רגיל עד לסיום תפקידו כשר התחבורה.
- 6
- 7 הנאשם כלל את א.כ. בחבורה של שלוש מתלוננות (א' מבית הנשיא, א' ממשרד התיירות ו-א.כ.
- 8 ממשרד התחבורה), ותיארן כנשים תאבות נקם שלכולן מכנה משותף אחד - היותן מקורבות
- 9 לאישיות פוליטית בכירה החפצה במפלגתו והעומדת מאחורי העלילה נגדו. במלים אחרות,
- 10 קונספירציה פוליטית עומדת מאחורי תלונת שלוש המתלוננות במסגרתה חברו נגדו.
- 11
- 12 בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי דבריו בחקירתו במשטרה, תוך שהוא מנסה להתאימם
- 13 לראיות שבינתיים נחשפו כך למשל, כשהבין שסיפור אי העסקתה של א.כ. בבית הנשיא אינו יכול
- 14 להוות מניע לנקמה בו, שכן חרף העובדה ש-א.כ. לא הועסקה על ידו בבית הנשיא, המשיכה זו
- 15 להפגין כלפיו יחס אוהד בהחמיאה לו בכל הזדמנות, הוסיף נימוק חדש לעלילת א.כ. נגדו המתבטא
- 16 לדבריו, מהעלבותה מחמת אי זימונה של א.כ. ליום הולדתו ה-60.
- 17
- 18 חרף העובדה שלנאשם לא היתה כל הוכחה לטענותיו בדבר קונספירציה פוליטית נגדו, "אין לי
- 19 הוכחות... ואני מעדיף לא לגעת בזה...", המשיך הנאשם לאחוז בנימוק זה כשהוא מבסס אותו על
- 20 "השערה" ו"עובדות" חליפות (עמ' 5934), ויוצר את הרושם כי יש לו מידע, אך אין לו יכולת לחשוף
- 21 אותו.
- 22 הנאשם לא ידע להסביר מדוע עשה שימוש בטיעון של קונספירציה פוליטית גם במהלך נאומו לאומה
- 23 (ת/20א), חרף העובדה שהוא עצמו אישר בעדותו כי מדובר ב"השערה בלבד" השיב תשובה מביכה:
- 24 "ציינתי עובדות וכשאני מדבר לציבור זה שונה ממה שאני מדבר לבית המשפט" (עמ' 5938).
- 25
- 26 ה. הערכת עדותה של א.כ.
- 27 התרשמנו ש-א.כ. הינה אשה חזקה, מנוסה, אינטליגנטית, רהוטה, חריפת מחשבה וחדת לשון,
- 28 שמסרה את עדותה באריכות, בפתיחות וכנות, ובהיותה מודעת לחולשותיה האנושיות היא לא
- 29 ניסתה להסתיר ולייפות חלקים לא מחמיאים באישיותה.
- 30
- 31 א.כ. הודתה שנכון למועד שבו התרחשו מעשי הנאשם כלפיה, סברה שהנאשם מאוהב בה וכי אהבתו
- 32 זו העבירה אותו על שיקול דעתו, כשבמקביל קיננה בה תחושה לא נוחה, כי מעשי הנאשם אינם

בדלתיים סגורות

- 1 תוצאה של התאהבות, אלא הטרדה מינית: "אני מאמינה ששני הדברים גרו בכפיפה אחת,
- 2 כשהיום אני בעקבות כל מיני תגובות, אני מבינה שיכול להיות, ככה הסבירו לי, מדובר באיזה
- 3 פתלוגיה... הוא לא היה מאוהב בי." (עמ' 1391).
- 4
- 5 העובדה ש-א.כ. היתה מוכנה להודות בדואליות זו של תחושתיה, מלמדת על כך כי לא מניע של
- 6 נקמה או עלייה עמד מאחורי חשיפת הדברים על ידה.
- 7 לו היתה א.כ. מעוניינת אך בנקמה בנאשם, היא היתה מתעקשת על כך כי הנאשם הטריד אותה, ולא
- 8 היתה מנסה ליתן הסברים להתנהגותו של הנאשם בדמות "התאהבותו" בה, אף היתה מקצינה את
- 9 מעשיר למגע של ממש.
- 10 א.כ. הינה אישה קרייריסטית מחושבת ומתוחכמת. חשיפת הדברים מפיה באמצעות כתבה בעיתון
- 11 ולא בפניה למשטרה, כשהיא פועלת כך מבלי שנועצה בבעלה, כשהיא מסכנת את עצמה ואת
- 12 משפחתה בחשיפה לא מחמיאה אשר עלולה היתה לפגוע במעסיקה באותה תקופה, אישיות פוליטית
- 13 בכירה - היא הנותנת דווקא נופך אמינות לדבריה, ושוללת את מניע הנקמה והעלילה שמייחס לה
- 14 הנאשם.
- 15
- 16 א.כ. פעלה בניגוד לדפוס התנהגותה עד כה. כל השנים היא לא התלוננה על המעשים שעשה בה
- 17 הנאשם, משום שלא רצתה לפגוע בעצמה על ידי חשיפת המעשים, בהיותה מודעת למחיר שתצטרך
- 18 לשלם כפן האישי מקצועי בעקבות החשיפה. היא הבינה שחשיפתה שווה הרבה יותר מדיבור. היא
- 19 לא ביקשה לנקום בנאשם ו"להתחשבן" עמו על מה שעשה לה בתקופת עבודתה עמו, אלא המשיכה
- 20 לטפח את קשריה עמו, גם לאחר עזיבתה את עבודתה במשרד התחבורה. א.כ. היא אשת קריירה
- 21 שהודתה בפה מלא כי הינה "אופורטוניסטית" ולא החמצה אף הזדמנות כדי לקדם את עצמה,
- 22 מודעת לחולשותיה ולחסרונותיה הלא מחמיאות.
- 23 א.כ. לא ראתה כל פסול בכך שפנתה לנאשם וביקשה לעבוד בבית חנשיא, כמו שאחראית על
- 24 , לאחר שזה הציע "לתפור" עבורה גיב כזה, דבר שקסם לה מאוד שהרי היא חשה במובן
- 25 מסוים שהנאשם "חייב לה", משום שארגנה לו מפגש עם , ערב בחירתו לנשיא.
- 26 כיום ובמבט לאחור, היא ביקורתית כלפי עצמה ומכנה את התקופה ההיא כתקופת ה"שפל" בחייה,
- 27 כתקופת "התקרנופות" שאינה גאה בה.
- 28
- 29 גם לאחר חשיפת הדברים, א.כ. עדיין חשה דואליות ביחסה לנאשם, לא היתה מעוניינת לראות אותו
- 30 באזיקים. כל רצונה הוא שיתרחק מן החיים הציבוריים, וכדבריה: "אני לא רוצה שיהיה למדינת
- 31 ישראל בושע עם מוסד הנשיאות." (עמ' 1463). זו הסיבה שבעתירה שהוגשה מטעמה לבג"צ בענין

בדלתיים סגורות

1 הסדר הטיעון, נכללה אך עתירה אחת והיא שיוטל קלון במעשיו, כך שלא יוכל לחזור לפעילות
2 ציבורית.

3 אנו מקבלים את עדותה, ולא מפקפקים ולו בפרט אחד שסיפרה לבית המשפט.
4

5 ו. תמיכות ראיות לעדות א.כ.

6 עדותה של א.כ. נתמכת בעדותה של חברתה, נ.ר. מתקופת עבודתן המשותפת במשרד התחבורה. אף
7 ש-א.כ. אישרה בעדותה כי היא שוחחה עם נ.ר. לפני מתן העדות, לא מצאנו כי בשיחות אלו היה
8 משום תיאום עדויות – דבר שיכול לפגום באמינות גרסתן. הראיה לכך מצויה בשינויי הניואנסים
9 הקיימים בין עדויותיהן של שתי אלו, בעניינים מסוימים:

10 כך למשל העידה א.כ. שבאחד הימים נכנסה לשכנתו של הנאשם לצורך מסירת שאילתא דחופה
11 והפתיעה אותו בסיטואציה מביכה עם פלונית אלמונית, כאשר מאידך העידה נ.ר. כי א.כ. סיפרה לה
12 שהיא נכנסה לשכנתו של הנאשם במתכוון, על מנת להפתיע אותו ולתפוס אותו בסיטואציה מביכה
13 עם אותה פלונית אלמונית. כך גם תיארה של נ.ר. את האירוע שהתרחש בבית המלון, לא תאם
14 במלואו לתיאור שמסרה א.כ. בעדותה; נ.ר. סיפרה כי א.כ. והנאשם "ישבו יחד על ספה או כורסא"
15 (עמ' 1732 ש' 11) בחדר במלון כשבחמשך היא הוסיפה: "אני חושבת שזה היה על מיטה בחדר
16 במלון." (עמ' 1733 ש' 12), ולא ידעה לתאר בדיוק את פרטי האירוע, אלא אמרה רק שהנאשם דחף
17 את ידו אל מתחת לחצאיתיה של א.כ.; א.כ. העידה, כזכור, שהנאשם דחף את ידו לעבר מפשעתה
18 והחליק בידו על איבריה המוצנעים, מעל לבגדים.

19
20 גם אירוע הוצאת איבר מינו של הנאשם בלשכה בנוכחות א.כ. היה אירוע ש-א.כ. סיפרה לה עליו
21 בסמוך להתרחשות (עמ' 1738 ש' 19). גם כאן לא היתה חפיפה מלאה בתיאור פרטי אירוע זה בכל
22 הנוגע למלל שהשמיע הנאשם במהלכו.

23 היעדר חפיפה מוחלטת במלל המתאר את דברי הנאשם, אין בו כדי לפגום באמינות הגרסה וניתן
24 להסבר על רקע מרחק השנים, והעובדה שא.כ. חוותה את האירוע בעוד ש-נ.ר. רק שמעה את פרטיו
25 מפיה של א.כ.

26
27 נ.ר. אישרה בעדותה את דברי א.כ. באשר למידור ולנידוי שעיימם נאלצה א.כ. להתמודד במהלך

28 תקופת עבודתה, על רקע אי היענותה לגחמותיו המיניות של הנאשם: "ראיתי מקרים שבהם נידו

29 אותה, נידו אותה מהתפקיד שלה, ייבשו אותה מתפקידה. למשל, נתנו לי

30 שהם מתפקידה.. זאת אומרת, זה לא תפקידי. כש-א.כ. קיימת, חיה ונושמת בסביבה...

31 וזה בעצם לפגוע בה, במעמד שלה. או למשל, היינו צריכים לנסוע לכל מיני סיורים.. והיא היתה

32 מתארגנת וחוזרת אחרי כמה דקות עם עיניים דומעות, שהשר נתן הוראה שהיא לא נוסעת, או

בדלתיים סגורות

1 שלא השאירו לה מקום או שכבר ברחו לה. זה בעצם להוריד מערכה ליד כולם. היא מאוד נפגעה...
2 נכנסים לישיבות, היא מתבקשת לא להיכנס לישיבה, נוסעים לנסיעות שבהם היא היתה צריכה
3 לנסוע, והיא מתבקשת לא לנסוע. זה פוגע, פוגע במעמד שלה, פגע בה, בה אישית, כי היא רצתה
4 לעבוד. והמון פעמים היא באה אלי עם דמעות בעיניים, על היחס. זכור לי מקרה שהיא אמרה לי...
5 אחרי הלילה, שהוא כעס עליה כשהיא סיפרה לו שהיא בהיריון. שהוא אמר לה איך את מסוגלת
6 לעשות לי את זה." (עמ' 5-1734).

7 הגם שגרסתה של א.כ. לא זקוקה לתמיכה ראייתית כלשהי, ודי בהתרשמותנו מאמינותה, ומהיעדר
8 קיומו של מניע מטעמה להעליל על הנאשם עלילת שווא, כדי לקבלה כתמיכה ראייתית לעדותה של
9 א', זכתה גם עדותה של א.כ. לחיזוק ראייתי של ממש בעצם דברי עדותה של נ.ר. וכפי שפורט לעיל.

10
11 נחזור ונזכיר כי לצורך השימוש בעדותה של א.כ. אך כתמיכה ראייתית נוספת לעדותה של א', את
12 שנאמר ב-ע.פ. 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.09): "יש לזכור כי אין צורך במהלך
13 המשפט להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים כי המעשים עליהם ניתנה עדות השיטה או העדות בדבר
14 מעשים דומים אכן נעשו. אמנם, בכך נעוץ קושי אשר יכול להשפיע על משקל עדות זו, ויש אף
15 להתחשב בכך שחלוף הזמן עמעם את זכרוננו של העד, אך מאחר שעדות זו באה רק לסייע או לחזק
16 עדות עיקרית שעניינה במעשים שלא התיישנו, אינני סבור כי האינטרס בדבר גילוי האמת נפגע".
17 (שם, פסקה 24).

18
19 עדותה של יחימוביץ' מספקת אף היא תמיכה ראייתית לעדותה של א.כ., הגם מינורית.
20 יחימוביץ' העידה כי היא ו-א.כ. מכירות זו את זו [REDACTED], וכי חיתה
21 בקשרים עימה [REDACTED], מאחר שיחימוביץ' עבדה ככתבת פוליטית ו-א.כ. עבדה במשרד
22 התחבורה. אף שהן לא היו ידידות קרובות זוכרת יחימוביץ' ש-א.כ. סיפרה לה במהלך תקופת
23 עבודתה עם הנאשם כי הוא היה מטריד אותה מינית ועושה בה מעשים מגונים. "היא סיפרה לי
24 המון פרטים שאני ממש לא מצליחה לזכור אותם. אני זוכרת פרטים בצורה מאוד אקראית, אני
25 משום מה נחקק בזיכרוני שכשהיא היתה מתקרבת אליי לשולחן, הוא היה שופך עליה מים מהכוס
26 שהייתה על השולחן, על החולצה שלה, כדי שהחולצה תיהפך לשקופה. והיא תיארה איך היא
27 פוחדת להתקרב אליי לשולחן, כי תמיד יקרה משהו, תמיד הוא יתפוס אותה, תמיד הוא יגע בה"
28 (עמ' 3063).

29
30 אף ש-א.כ. הכחישה התרחשותו של אירוע של שפיכת כוס מים כפי שהגב' יחימוביץ' מתארת ואף
31 שבתיאוריה במהלך עדותה בפנינו א.כ. לא תיארה סיטואציה שהנאשם היה נוגע בה ליד השולחן
32 ואף שהיא זוכרת את שיחותיה עם הגב' יחימוביץ' ככאלה שהתקיימו לאחר הסדר הטיעון ולא

בדלתיים סגורות

- 1 ככאלו שהיו לפני שנים רבות. א.כ. אינה שוללת את האפשרות שיתכן וסיפרה לגבי יחימוביץ'
- 2 שהנאשם הטריד אותה מינית, גם במהלך אותן שנים רחוקות:
- 3 "ש: סיפרת לה על קצב, נכון?
- 4 ת: סיפרתי לה על קצב, אחרי עסקת הטיעון. זה מה שזכור לי.
- 5 ש: לא, היא אומרת שסיפרת לה את זה לפני 15 שנה,
- 6 ת: יכול להיות. לא שזכור לי, לי לא זכור" (עמ' 1466).
- 7
- 8 ז. עדויות ההגנה בעניינה של א.כ.
- 9 העדים שזימנה ההגנה מטעמה על מנת לפגום באמינות גרסתה של א.כ. היו ערן גריפל, רני רהב,
- 10 יעקב מאור, משה גבאי, חזי צאיג ו-ו.פ.
- 11 כן הוגשו בהסכמה חקירתה הכתובה ותמליל חקירתה של הגב' ע.ג. (98/נ, 99/נ).
- 12 ערן גריפל העיד שלא ראה כל בייטון מידור מטעם הנאשם כלפי א.כ. וכי במהלך תקופת עבודתה
- 13 היא דווקא שיבחה את הנאשם. כאמור, א.כ. עצמה אישרה כי היא נהגה לשבח בפומבי את הנאשם
- 14 כך שעדותו של גריפל לא מוסיפה דבר בעניין זה.
- 15 ביחס ליתר האירועים עליהם סיפרה א.כ. – גריפל לא זכר דבר.
- 16 למותר לציין כי גרסה המתמצית בהעדר זכרון, דהיינו: אי מתן גרסה קונקרטית – אינה יכולה
- 17 להחשב כגרסה נגדית שיכולה לעמוד מול גרסה פוזיטיבית.
- 18
- 19 רני רהב – ככל שעדותו של מר רהב נוגעת לנסיבות פנטוריה של א.כ. מ- [REDACTED], הריהי עדות
- 20 מפי השמועה. באשר לדבריו לפיהם אמרה לו א.כ. שיחסיה עם הנאשם הם טובים, הרי הם מיותרים
- 21 לאור העובדה ש-א.כ. לא התכחשה לנתון זה. המדובר בעדות שאין בה דבר וחצי דבר.
- 22
- 23 גם עדותו של יעקב מאור לא הוסיפה דבר שהרי א.כ. אישרה במו פיה שרצתה לעבוד בבית הנשיא,
- 24 וכי השמיעה דברים בשבחו של הנאשם.
- 25 הוא הדין לגבי עדותו של מר חזי צאיג שהיתה מיותרת אף היא.
- 26 על מגמתיות עדותו של מר צאיג נרחיב בפרק נפרד, משנדון בטענת האליבי שהעלה הנאשם בהקשר
- 27 לאירוע במלון.
- 28
- 29 הנה כי כן, העדויות שהביא הנאשם במטרה לקעקע את אמינות עדותה של א.כ. ולשלול ממנה את
- 30 כוחה הראייתי כעדות שיטה – היו ריקות מכל תוכן באשר לשאלות השנויות במחלוקת והן לא
- 31 חידשו מאומה.
- 32

בדלתיים סגורות

לסיכום: כפי שקבענו בהחלטת ביניים, עדותה של א.כ. נכנסת ל-ד' אמות עדות שיטה, משהצבענו על שיטתיות בהתנהגות הנאשם הן כלפי א.כ. שהיתה נתונה למרותו והן כלפי א', ראש לשכתו, המתבטאת, בין היתר, בחיזור תוך מתן גיבוי והרגשת מלכות, ונידוי והחרמה עת לא נתממשו כוונותיו, בדרישה לתיעוד תומך העשוי לשמש מגן ביום מעון וכו'. משקבענו כי עדותה של א.כ., אשר נתמכה בעדויות אחרות, מהימנה עלינו, לא נותר אלא להוסיף את תוכן עדותה כגורם המחזק את עדותה של א' ומוסיף לה נדבך נוסף ומשמעותי של מהימנות.

פרק ח' - כבישת הגרסה

על העובדה שאות התלונה בדבר החדירה בלשכה בתל אביב, חשמיעה א' לראשונה במשטרה במהלך חקירתה השניה ביום 17.9.2006 (ת/106) - אין חולק. אין גם חולק כי בזמן אמת א' לא סיפרה לאיש על מעשי האונס שנעשו בה. על פי עדותה ועדות יחימוביץ', א' חשמיעה דבריה בגין שני מעשי האונס, ותקיפתה המינית בדירתה, לראשונה בפגישתן שהתקיימה לאחר חקירתה הראשונה במשטרה. להזכיר, בחקירתה הראשונה, אף שהיא נשאלה במפורש אם היתה חדירה באירוע שהתקיים בלשכה בתל אביב, בחרה א' שלא לאשר קיומה של חדירה באירוע זה.

בעדותה בבית המשפט, הסבירה א' מדוע לא סיפרה בהודעתה הראשונה על ענין החדירה: "אני לא הייתי מסוגלת.... יושבים מולי, קודם כל לא התכוונתי נפשית בכלל לדבר על זה, זה פתאום את באה, כאילו לחקירה של [REDACTED], ופותחים לך פצע, שאת בחרת, פצע, פצע, ממש פצע מדמם, ויושבים מולך שני אנשים זרים לך לחלוטין, לא סמכתי על המשטרה, לפחות באותו זמן, לא סמכתי עליהם ואני צריכה לדבר על משהו כל כך קשה לי, מהעבר הרחוק שלי. לא, היה לי מאוד מאוד קשה." (עמ' 2147 ש' 1-6).

וכן: "זה הנושא שהכי הכי קשה היה לדבר עליו ואני לא רציתי לדבר עליו, לא רציתי. קשה לי, עד היום קשה לי. זה הדבר שהכי קשה לי. פתאום בא מישהו והוא שואל אותך שאלות כאלה, ואת לא מוכנה, את לא מוכנה בכלל לשתף מישהו בעניין הזה" (עמ' 2148 ש' 1-4).

גם האירוע המתואר בכתב האישום תחת הכותרת "האירוע בדירת המתלוננת", שבגינו יוחסה לנאשם עבירת מעשה מגונה בכוח, הוזכר לראשונה על ידי א' במהלכה של החקירה השניה מיום 17.9.2006 (ת/106).

אין חולק גם על העובדה שאות התלונה בדבר מעשה האונס במלון פלאזה בירושלים חשמיעה א' רק בחודעה מיום 18.2.07 (ת/119).

בדלתיים סגורות

- 1 באשר למעשים האחרים, מעשים מגונים - נגיעות בגופה של א', הטרדתה המינית על ידי הנאשם, הן
- 2 במלים והן במעשים, הרי גרסתה של א' עלתה גם עלתה הן בזמן אמת והן בסמוך וקרוב מאוד לזמן
- 3 אמת, וגם לאחר מכן וכפי שפורט בפרק הקודם.
- 4 על רקע התבטאויותיה המרובות של א', כפי שסוקר לעיל ובהסתמך על הפסיקה בענין כבישת
- 5 תלונותיהן של נפגעות עבירות מין, נבחן את נימוקי א' לכבישת הגרסה ואת הסבריה.
- 6 בבואנו לבחון את סיבות שתיקתה של א', שומה עלינו לראות גם כיצד הגיבה סביבתה הקרובה,
- 7 משפנתה אליה בזמן אמת בתלונה על מעשים מיניים שהם קלים בהרבה ממעשי אינוס, אותם בחרה
- 8 להסתיר. כפי שכבר כתבנו לעיל, בזמן ש-א' חוותה את הפגיעות הקשות מכל, סביבתה לא הגיבה
- 9 לאיתותי המצוקה שלה ולאמירותיה, והיכן שכבר נתקלה בנכונות לעזור ולסייע לה, למשל, כאשר
- 10 פנתה למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, היא נבלמה מסיבות הקשורות במצבה החדש - נישואיה,
- 11 הולדת ילדים, קשיי פרנסה ושאר דאגות שגרתיות שהתווספו לכל אותם מגנונים נפשיים קיימים
- 12 שמנעו ממנה ממילא חשיפה והגשת תלונה. ובעיקר, איש לא נחלץ לעזרתה של א'.
- 13 צוראל לא סבר שהוא צריך להתייבב בתזית ולהתעמת עם הנאשם, "הבוס" שלו במשרד, על רקע
- 14 תלונה שבזמן אמת היה לו ספק באמיתותה.
- 15 גם עורך דין בן טובים לא הושיט יד מסייעת ל-א', אלא אטם אוזניו משמוע אודות הפגיעה המינית,
- 16 חרף השכלתו ועיסוקו כעורך דין ועבר כפרקליט בפרקליטות המדינה. עו"ד בן טובים אף חשש שמא
- 17 חשיפת הענין על ידו תגרום ל-א' באותה נקודת זמן, נזק גדול יותר שאין לדעת מה שיעורו.
- 18 גם דרור ניסן וגם אדר פרימור לא היו מוכנים לפרסם דבר שאין להם לגביו ראיות של ממש, בהיעדר
- 19 תלונה מפי א', מחשש להגשת תביעת לשון הרע נגדם.
- 20 אפילו ירון ארמוזה, שנטען כלפיו על ידי ההגנה כראשון היקונספירטורים לפגוע בנאשם על רקע
- 21 שיוכו הפוליטי, לא עשה דבר מעבר להפגשתה של א' עם שני העיתונאים הנ"ל ולהפנייתה לד"ר מיכל
- 22 סלע ממרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית כדי לקבל עזרה נפשית. רק בחלוף שש שנים, ולאחר
- 23 התפוצצות הפרשה, שלא היתה לו יד בה, הוא מסר את שמה של א' לראש הצנ"מ כמי שנפגעה
- 24 מינית על ידי הנאשם ובהמשך הפגישה עם שלי יחימוביץ' על מנת לתמוך בה נפשית.
- 25 אפילו ניסיונה של א' לספר לאביה נתקל באותו מבט המביע שיחרב עליו עולמו - דבר שהרתיע
- 26 אותה מלהמשיך ולדון בנושא.
- 27 א' מזכירה עוד בהודעתה הראשונה כי פנתה ליעוץ משפטי של ויצ"ו או נעמ"ת עימה שוחחה על
- 28 הנושא, אולם זו לא גילתה אמפתיה למצבה, והיא יצאה משם בתחושה שהיא בודדה במערכה
- 29 ושהיא לא יכולה לעשות שום דבר "לא יכולה להתלונן או לשתף מישהו במצב שלי". (ת/103א'1,
- 30 עמ' 22) וכן: "כל הזמן חיפשתי מישהו, גם כשהלכתי ליועצת המשפטית וגם לעו"ד, מישהו שיבין
- 31 באיזה מצב אני נמצאת שינסה לעזור לי, שינסה ולא, לא קיבלתי את העזרה שרציתי, יתכן שאולי
- 32 אז הייתי מתלוננת שזה היה...". (שם, עמ' 23).

בדלתיים סגורות

גם לפנייתה של אי למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, כעולה מ-171/ת ושיחתה עם ד"ר מיכל סלע, לא היה המשך, לאור רתיעתה של אי מחשיפה, ולאור העובדה שבאותה תקופה

אי נותרה, אפוא, בודדה במערכה, ללא כל גורם תומך ומסייע, ומשכך חששה לחשוף את הפרשיה. לנ"ל יש להוסיף את הרתיעה הטבעית והמוכרת של נפגעי עבירות מין, מלחשוף ולשתף אחרים בסוד פגיעתם וכפי ש-א' אמרה כבר בהודעתה הראשונה: "אני התביישתי... גם עד היום גם לאלה שסיפרתי, סיפרתי רק ברמת המאקרו כי אני בפירוש מתביישת, למרות שאני לא צריכה להתבייש" (ת/103א'1, עמ' 27).

ובהמשך, גם לאחר חשיפת הפרשה בתקשורת, המשיכה אי להתחבט אם להתלונן אם לאו, מחשש למחיר הכבד שתצטרך לשלם. "אחרי שהפרשה הזאת התפוצצה בפרסומת כשאני התלבטתי לדבר, לא להתלונן, להתלונן זה דבר שכרוך, בגלל המצב שלי במשפחה, ילדים זה מכך שאני לא מאמינה שאני אתלונן" (ת/103א'2, עמ' 5, שו' 79).

כך גם בהודעתה השביעית, כשהיא מסבירה מדוע לא סיפרה על אירוע האונס בבית המלון בחקירתה הראשונה ועשתה זאת רק בשיחתה עם שלי יחימוביץ': "...יש לי קושי מאוד גדול עם הענין הזה. בקושי האטתי(צ"ל: העדתי) וזה, אבל אמרתי לה, אני אגיד את זה לטובה כאילו, תיכננתי להגיד את זה לטובה, תכננתי לא להגיד את זה או להשאיר את זה אצלי, זה היה ברור לי אצא. עכשיו, גם היה לי קושי רגשי עם הסיפור הזה, אז עוד לא התחלתי את הטיפול וגם הקושי שהיה לי פה עם העדות הראשונה בכלל... אז כאילו אני צריכה להגיד פעמיים ו... ותמיד בית מלון יש לו מין איזושהו קונטציה כזאת של אה... ולי גם לי עצמי יש רגשות אשם..." (ת/119א' עמ' 21).

כך גם בעדותה בבית המשפט: "אני הרגשתי, שאני סוגרת את זה, שזה הדרך הכי קלה בשבילי להתמודד עם מה שהיה, לסגור את זה, להניח את זה בצד, לא לבכות, לא להתעמת מול זה, לא לדבר עם אף אחד... היה לי קשה, אני כאילו נושאת במשרה בכירה, כזו או אחרת, כאילו כגודל המשרה, כך גודל ההשפלה. אני לא יכולה להבהיר לך את התחושה שלי בהשפלה, שבעצם את נמצאת שם על הרצפה ואת לא יכולה לעשות כלום. זה הרגשה איומה, אז ללכת לספר שמשפילים אותך ככה, באותו רגע לא חשבת, חשבת שזה מה שנכון לי לעשות, לסגור, לשים בצד, זה לא קרה לי, למחרת חזרתי למשרד, כאילו לא, לא סיפרתי לאף אחד, לאף אחד... זה משפיל, זה מבזה. את לא רצה לספר כל כך מהר, אני לא רצה לספר כשמבזים אותי ומשפילים אותי" (עמ' 7-1996).

בדלתיים סגורות

- 1 לענין כבישת גרסתה של מתלוננת נפגעת עבירת מין, ראה הדברים ב-ע"פ 9399/09 חיים ארלקי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.8.2010), בפסקה 32;
- 2
- 3 "כבישת תלונה על-ידי קורבן לעבירת מין איננה ענין חריג. בית המשפט עמד פעמים רבות על
- 4 הקושי שעיימו מתמודד קורבן עבירת מין, הנדרש לפתוח את סגור ליבו ולספר על שאירע לו, ועל
- 5 התהליך האיטי וההדרגתי שהוא עובר פעמים רבות, עד שהוא מרגיש עצמו בשל להיחשף ולהגיש
- 6 תלונה (ראו למשל ע"פ 1929/06 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 22 (לא פורסם, 5.3.09); ע"פ
- 7 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 385, 391 (2005)). בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 361, 302 (1993) נאמר כי:
- 8
- 9 "בימינו השכלנו ללמוד כי רק חלק מקורבנות האינוס נוטות להתלונן בכלל וכי אצל אחרות חולף
- 10 לעיתים זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות (...) עד שמספרים למקורבים את אשר ארע
- 11 או עד שמגישים תלונה למשטרה".
- 12 התייחסות לכבישת תלונה על-ידי קורבן עבירות מין נעשית, אפוא, בשים לב ל"מסע" שעל קורבן
- 13 העבירה לעבור מרגע הגשת התלונה ועד לסיומו של התהליך בפסק דין, המלווה בחשיפה ולעיתים
- 14 גם בתחושות בושה ועלבון (ראו ע"פ 2977/06 הנ"ל, סעיף 2 לפסק דינה של השופטת א' חיות; ע"פ
- 15 6643/05 הנ"ל, סעיף 34; ע"פ 1258/03 הנ"ל, בעמ' 638; ע"פ 2485/00 הנ"ל, עמ' 926-925; ע"פ
- 16 1673/00 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.4.00)). על רקע זה, אין לומר כי בכבישת תלונה
- 17 במצבים כגון אלה יש כשלעצמה כדי לפגום באמינות גרסתו של הקורבן, ויש לבחון את ההסבר
- 18 שניתן לה, ולהעניק לגרסה משקל ראייתי כמתחייב מן הנסיבות".
- 19
- 20 ב-ע"פ 7097/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.9.10), התייחס בית המשפט לכבישת תלונתה
- 21 של מתלוננת בעבירות מין למשך תקופה של 12 שנים וחצי.
- 22 "לגרסת המתלוננת, העבירה בוצעה באפריל 1992, התלונה הוגשה רק באוקטובר 2004 – בחלוף 12
- 23 שנים וחצי. הסברה של המתלוננת לעיכוב בהגשת התלונה היא חששה מפני פגיעה באמה –
- 24 שאינה בקו הבריאות- אם הדברים יודעו...
- 25 הסבר הסנגור באשר למועד המאוחר להגשת התלונה ניצב בפני משוכה גבוהה בדמות עדותה של
- 26 חברתה של המתלוננת. מהראיות עולה כי המתלוננת סיפרה לחברתה על האירוע כשנה לאחר
- 27 התרחשותו הנטענת. לא יתכן שהמתלוננת בדתה מלבה סיפור מאותו שלב – 1993 – כדי להכין
- 28 תשתית לויכוח כספי בין המשפחות, שהתגלע רק כעשור לאחר מכן. תיאור התקיפה המינית
- 29 במועד כה סמוך לאירוע – אינו מתיישב עם הסבר המערער. נגד טענה זו, מדגיש הסנגור כי
- 30 המתלוננת לא תיארה לחברתה מעשה אונס. נכון הדבר, אך כאמור היא תיארה תקיפה מינית מבלי
- 31 לפרט את אופייה. מצב דברים זה פועל נגד המערער, המכחיש מצדו קיומו של כל מגע מיני בינו
- 32 לבין המתלוננת, קל וחומר מגע מיני בכוח.

בדלתיים סגורות

באשר להשהיה בהגשת התלונה, הניסיון המשפטי מלמד כי קורבן לעבירת מין לא פעם דוחה את מועד הגשת התלונה. אחד הטעמים לכך הוא המנגנון הפסיכולוגי הייחודי שפוקד קורבנות לעבירות מין לא מעטים. לכן, המונח המופיע בחוק – "נפגע עבירה" – מתאים יותר מאשר 'קורבן'. הנפגע בעבירות מין יודע שאחר פגע בו, אך לא תמיד מבין שהוא קורבן. לעיתים, הוא חש אשמה לא מוצדקת, הדחקה והכחשה. לכך ראוי להעיר נקודה נוספת: ישנם קווים כלליים המאפיינים את תגובותיהם של נפגעי עבירות מין, אך אין בכך לשלול את התגובה הסובייקטיבית של הקורבן הפרטני.

ובהמשך:

"לעיתים הזרז להגשת התלונה יכול להידמות לכפתור שאם לוחצים עליו – מנגנון ההשהיה נעצר והתגובה לא מאחרת לבוא, מנגנון ההשהיה יכול שיהיה נחלתה של קבוצה לא קטנה מקרב קורבנות עבירות המין. ברם, הפעלת המנגנון ועצירתו עשויה להיות אינדיבידואלית יותר... ראוי להעיר כי רק חלק מקורבנות האיגוס נוטות להתלונן במשטרה. אצל אחרות עשוי לחלוף לעיתים פרק זמן של היסוס, התלבטות או צורך בהתייעצות עד שתספרנה ולו למקורבים על אשר אירע או עד שתוגש תלונה למשטרה (ראו ע"פ 5612/92 מ"י נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 361)."

כעולה מן האמור, ענין כבישת גרסתה של מתלוננת בעבירת מין, נבחן לאור מכלול הנסיבות האופפות את המקרה הספציפי, אישיותה, נסיבותיה האישיות והמשפחתיות ושאר נסיבות שיכולות לגרום למתלוננת הספציפית לשמור על שתיקה ממושכת ולא לשתף איש בסודה.

הסבריה של א' לשתיקתה בזמן אמת בעת שהמעשים נעשו בה ובמשך השנים שלאחר מכן, מקובלים עלינו.

יתרה מזו, לא ניתן לומר ש-א' שתקה לחלוטין במהלך התקופה מאז בוצעו המעשים ב-א' ועד סמוך להגשת התלונה, השמיעה א' התבטאויות שונות המעידות על פגיעה מינית שפגע בה הנאשם. התבטאויותיה היו אכן כלליות ולא כללו פרטים, אך הן התייחסו לפגיעה והטרדה מינית, ובוטאו לאורך נקודות זמן רבות ושונות ובפני אנשים רבים, עד אשר נחשפו לגמרי.

אין מדובר בכבישה מוחלטת ומלאה, שהרי ההתבטאויות שפורטו לעיל מעידות על גילוי מוקדם יותר, אלא שהשומעים לא עשו עם גילויים אלו דבר, וללא כוונה מודעת עודדו את א' להתכנס בשתיקתה ולהמשיך לנצור את הסוד בלבה.

בדלתיים סגורות

פרק ט' - ראיות חיזוק לאונס במלון

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
- למעשה האונס במלון בירושלים נמצאו ראיות תומכות חיצוניות עצמאיות לא מעטות, העולות לכדי חיזוק לעדותה של א'.
- א' העידה כי האונס במלון התרחש כ"חודשיים" לאחר האונס בלשכה בתל אביב (עמ' 2006), בחדר בבית מלון פלאזה בירושלים, כאשר הנאשם אמר לה שהוא הולך לנוח בבית מלון ושהיא תצטרף אליו מאוחר יותר כדי לעבוד.
- לאחר שהנאשם יצא את הלשכה לבית המלון, וכעבור פרק זמן שאיננה זוכרת את משכו: "זה יכול להיות חצי שעה, שעה, לא יודעת שעה, שעה וחצי אני לא יודעת, קשה לי לתחם את זה, כי לי גם היה עוד עבודה לסיים במשרד" (עמ' 2007). א' יצאה ברכבה לבית המלון שרתון פלאזה שנמצא במרחק של כשתי דקות נסיעה ממשרד התיירות. בהגיעה למלון קיבלה שיחת טלפון לנייד שלה מן הנאשם: "היתה שיחת טלפון בינינו" (עמ' 2008). היא אינה זוכרת בדיוק היכן ענתה לשיחה. בחניית בית המלון או בכניסה למלון, ליד הלובי.
- א' מתארת את השיחה כקצרה מאוד, בה אמר לה הנאשם דברים שאינה זוכרת בדיוק: "זה היה שיחה קצרה של כמה שניות, שהוא אמר לי תראי, אני לא הספקתי להתארגן, תעלי רגע ונרד... הוא אמר לי את המספר (מספר החדר)". (עמ' 2008).
- וכן: "אני לא זוכרת את המלים בדיוק שיצאו לו מהפה... אבל הרוח היתה שמשוהו הוא לא הספיק להתארגן, שאני אעלה שנייה ואז נרד כאילו..." (ת/א 119, חלק שני, עמ' 2) בעקבות זאת עלתה לחדר שנמצא ב"קומה גבוהה", "חדר רגיל", שם התבצע בה מעשה האונס, שלאחריו היא עזבה את החדר לביתה כשהנאשם נותר בחדר.
- להלן נתמקד בפרטים מסוימים, אותם הזכירה א' בתארה את האירוע במהלך חקירתה (ת/א 119), ואשר נמצא להם חיזוק בראיות חיצוניות:
- (1) א' מציינת כי האונס התרחש במלון פלאזה בירושלים "הוא אמר שהוא עייף שהוא הולך לנוח בבית מלון, זה מלון פלאזה בירושלים." (ת/א 119, עמ' 3).
 - (2) א' מציינת שבכניסה לבית המלון היא קיבלה מהנאשם שיחת טלפון קצרה, בה התבקשה עלות לחדר. "יש הרבה פרטים שאני לא אזכור... אני חושבת שדיברנו בפלאפונים... לא בפלאפון אני לא יודעת אם היה לו פלאפון, אני לא זוכרת איך זה... או שהוא התקשר אלי." (שם, עמ' 3) וכן:
 - לדעתי הוא דיבר מהפלאפון של החדר, אני לא חושבת שהיה לו פלאפון באותו זמן" (שם, עמ' 9).
 - (3) א' מציינת שבאותו יום הוזמן עבור הנאשם חדר במלון "לא זוכרת למה היה לו בית מלון אותו זמן באותו יום." (שם, עמ' 10), כאשר היא זו שהזמינה החדר במלון עבור הנאשם לשם

בדלתיים סגורות

- 1 מנוחה: "אם אני לא טועה אני הזמנתי... תמיד הייתי מזמינה אז או שהוא היה הולך
2 ומתארגן או נח...אני לא זוכרת שהיה ישן לילה." (שם, עמ' 11).
3 (4) אי מציינת כי החדר במלון היה ממוקם בקומה גבוהה: "אבל זה קומה גבוהה... זה לא ומה
4 אחת או שתיים ...". (עמ' 1 שו' 8-10).
5 (5) אי מציינת כי החדר היה חדר רגיל: "לא משהו, לא פרטים... מיוחדים ש... ממש חדר גיל
6 של בית מלון רגיל." (עמ' 3 שו' 69).

7
8 פרטים אלה, כפי שנראה בהמשך, יאומתו בראיות אובייקטיביות.
9

10 ואלו הן הראיות החיצוניות, התומכות בגרסתה של א' בדבר האונס במלון:

- 11 א. מסמך הזמנת החדר במלון (ת/221) מכיל שלושה מסמכים:
12 (1) אישור על הזמנת חדר עבור הנאשם מיום 17.6.1998, שנשלח למלון שרתון בפקס בשעה
13 17:40 חתום על ידי א', כשמטרת ההזמנה היא מנוחה למספר שעות.
14 (2) מסמך פנימי ממשרד התיירות שעניינו "דרישת תשלום" בסך של 196 ש"ח עבור "אירוח
15 אח"מים. פרטים 4465-617 חדר שר קצב". היחידה המקצועית הרשומה על מסמך זה
16 היא לשכת המנכ"ל.
17 (3) חשבונית מס שהוצאה על ידי בית מלון שרתון פלאזה ירושלים על שם הנאשם, לשימוש
18 VIDU - very important day use בחדר מס' 1817 ביום 17.6.1998.
19 ב. ת/219 – פלט שיחות יוצאות ממלון פלאזה מיום 17.6.1998.
20 ג. ת/220 – פלט שיחות נכנסות לנייד של א' מיום 17.6.1998.
21 ד. עדות העד ברטמן אלכס.
22
23 ונפרט:
24 א. אי העידה כי הזמנת המלון נעשתה על ידה מתוקף תפקידה כר"שית. אי אינה זוכרת את
25 השעה בה הוזמן החדר עבור הנאשם, אך היא מניחה – וזאת על פי היסק שבהעיון ושגרת עבודתה
26 באופן כללי ועל פי הכתוב ב-ת/221 "ההזמנה אושרה על ידי נורית מהקבלה", כי קדמה למשלוח
27 הפקס שיחת טלפון בה הוזמן החדר, כאשר משלוח הפקס בשעה 17:40 נעשה לצורך השלמת ההליך
28 הבירוקרטי הרשמי: "כנראה שדיברתי איתה בטלפון לפני כן והיא אישרה לי את זה.
29 ולפעמים צריך איזה משהו רשמי, אז הם מבקשים לשלוח פקס ואפשר לעשות את זה גם אחר
30 כך." (עמ' 3007).
31 דבריה אלה של א' נתמכים במסמך דומה שהוצא בהזמנה אחרת - ת/215(ד) שעניינו הזמנת חדר
32 לשימוש יום לנאשם בתאריך 17.2.1999, שנשלח בפקס ממשרד התיירות למלון שרתון פלאזה,

בדלתיים סגורות

- 1 ירושלים בו נרשם "בהמשך לשיחתנו הטלפונית, אבקש להזמין חדר לשר - להיום למנוחה. השר
- 2 יגיע בשעה 18.00".
- 3 מההזמנה ת/215(ד) ניתן ללמוד על קיומו של נוהג כזה שעליו העידה א'.
- 4
- 5 ב. הנאשם טען שיש לראות בהזמנת החדר על ידי א', כאשר א' היא זו שמאשרת מאוחר יותר
- 6 את התשלום עבור השימוש בחדר, כהזמנת חדר לצרכיה שלה. לטענתו, א' נהגה להזמין לעצמה
- 7 חדרים בבית מלון בהזדמנויות שונות ובניגוד לנהלים. כראיה לכך הוא מפנה להזמנות חדר במלון
- 8 הרשומות על שם א' (ת/211, ת/213).
- 9 לא מצאנו ממש בטענה זו.
- 10
- 11 עיון במסמכים ת/211 ו-ת/213 מראה כי ההזמנות אליהן התייחס הנאשם, הן הזמנות על שם א' ולא
- 12 הזמנות על שמו הוא, אשר נעשו בולן באופן גלוי על שמה של א' לצורכי עבודתה ואושרו לתשלום
- 13 בהליך רשמי.
- 14 מכל מקום, לא ניתן להסיק מההזמנות אלה דבר לענין הזמנת החדר ביום 17.6.1998, חדר שהוזמן על
- 15 שם הנאשם לשימושו הוא.
- 16 הטענה הנוספת לפיה א' השתמשה בשמו של הנאשם להזמנת החדר לשימושה האישי, הינה טענה
- 17 מרחיקת לכת שאינה מתקבלת על הדעת ואנו דוחים אותה מהנימוקים הבאים:
- 18 ראשית, א' שעבודתה היתה חשובה לה, לא היתה נוטלת סיכון כה גדול בהזמנת חדר על שמו של
- 19 הנאשם, שמיעט להשתמש בחדרי מלון במיוחד בירושלים, ובהמשך אף להיעדר מעבודתה לצורך
- 20 שימושה באותו חדר מבלי שמעשה חמור זה המיוחס לה - ייחשף.
- 21 שנית, באותה תקופה היתה בחזקתה של א' דירה בירושלים, בה התגוררה בגפה, המצויה במרחק של
- 22 חמש דקות נסיעה ממקום עבודתה, ולא סביר בעינינו כי זו הסתכנה בהזמנת חדר במלון בירושלים
- 23 על שם הנאשם ושימוש בו כשיכלה להשתמש בדירתה שנמצאת לא הרחק משם.
- 24
- 25 ג. טענה נוספת בפי הנאשם נגד ת/221 היא שעצם העובדה שקיימת הזמנת חדר במלון על שמו
- 26 ביום 17.6.1998, אין בה כדי ללמד שהוא זה שהשתמש בפועל בחדר, שכן הוא לא חתום על שום
- 27 מסמך המעיד על שימושו בחדר זה, "אני במלון לא הייתי, ולא חתמתי, לא ביציאה, לא בכניסה".
- 28 (ת/17 עמ' 2).
- 29 גם בטענה זו אין ממש. לא נראה לנו סביר כי מאן דהוא בדלפק הקבלה במלון, יבקש משר בישראל
- 30 המזמין חדר למנוחת יום, לחתום על מסמך כלשהו בקבלה בטרם קבלת החדר. גם בהזמנות אחרות
- 31 שנעשו עבור שימושו של הנאשם במספר הזדמנויות (ראה ת/214, ת/225, ת/216, ת/217), בין

בדלתיים סגורות

לשימוש של מנוחת יום ובין ללינת לילה, לא נדרש הנאשם לחתימה על מסמך כלשהו, ומכאן שאי חתימת הנאשם על מסמך כלשהו עם קבלת החדר או עזיבתו, אינה מלמדת דבר.

ד. הכחשתו הגורפת של הנאשם לגבי שימוש במלונות בכלל ובירושלים בפרט, כדבריו בהודעתו **"מעולם לא עשיתי את זה.. אני לא הייתי לוקח חדרי מלון בירושלים, לא לקחתי חדרי מלון בירושלים, בניגוד לכל השרים האחרים שגרים מחוץ לירושלים"** (ת/217 עמ' 2), שבהמשך תתברר כלא נכונה, מחזקת את גרסתה של א' שהעידה, שהנאשם אכן לא נהג לעשות שימוש תדיר בחדרי מלון, אך היא זוכרת, דווקא בשל חריגות מנהגו זה (שלא להשתמש במלונות בירושלים כשאר השרים), שביום שבו התבצע האונס, עמד לרשות הנאשם חדר במלון בירושלים שהיא הזמינה עבורו. זאת ועוד, ת/215 - שעניינו הזמנת חדר במלון שרתון פלאזה בירושלים ביום 17.2.1999, ת/214 - שעניינו הזמנת חדר במלון שרתון פלאזה בירושלים ביום 22.7.97, ו-ת/216 - שעניינו הזמנת חדר בחולידיי-אין קראון פלאזה ירושלים ביום 27.7.1998, הינן ראיות הטופחות על פני גרסתו של הנאשם ולפי **"מעולם לא עשיתי את זה.. לא הייתי לוקח מלונות בירושלים..."** וסותרות אותה לחלוטין.

הסברו הלא מפתיע של הנאשם בהודעתו מיום 29.3.2007 לאחר שמוצגות לו מספר הזמנות בתי מלון בירושלים על שמו, לפיו **"לא זכר"** שימוש בחדרי מלון בירושלים, הינו הסבר דחוק ומאולץ **"שרים נשאים פעמיים, שלוש בשבוע בבתי מלון, כאשר נשאלתי אמרתי לפי מיטב זיכרוני.. אתה מביא פה מסמכים על שלוש פעמים בתקופת כהונתי כשר התיירות. שלוש פעמים במשך שלוש שנים זה מעיד שאני צדקתי ודייקתי ונכון, הכלל היה שאני לא נשאר בבית מלון"** (ת/14 עמ' 8 שו' 201) וכשמציגים לו אישור נוסף (רביעי), על שהיה במלון מיום 23.7.1997 הוא משיב בצורה מתחמקת **"גם בתאריך הזה א' לא עבדה במשרד התיירות"** (שם, שו' 212) וכאילו לעובדה אחרונה זו אותה הוא מציין יש רלוונטיות כלשהי לשאלה.

כעולה מן האמור, חרף מנהגו של הנאשם שלא להזמין חדר במלון למנוחת יום, או אף ללינת לילה, חרג הנאשם מדי פעם ממנהגו זה, משהוזמנו עבורו ולשימושו חדרי מלון במהלך תקופת כהונתו כשר התיירות, כך שהכרזתו בהודעתו **"מעולם לא עשיתי את זה"** (ת/17), איננה נכונה.

ה. פלט שיחות טלפון (ת/219 ו-ת/220)

על פי פלט השיחות (ת/219), שהינו פלט שיחות יוצאות ממלון פלאזה בירושלים ביום 17.6.1998, נרשמת בשעה 18:16 שיחה באורך של 6 שניות, היוצאת מבית המלון לפלאפון של א'. פלט זה מתיישב עם פלט שיחות ת/220 המתעד כניסת שיחה זו לפלאפון של א'. על פי מכתב הבהרה מחב' סלקום המצורף ל-ת/137, פלט 8, שיחה זו נענתה ולא נכנסה למשיבון.

בדלתיים סגורות

- 1 הנה בפנינו אישור לדברי א', כי בהגיעה למלון התקשר אליה הנאשם.
- 2
- 3 איננו רואים כל חשיבות לשאלה אם השיחה יצאה מהחדר באמצעות המרכזיה ולכן לא חויבה
- 4 בחשבון החדר, או שנעשתה מאחד ממכשירי הטלפון המצויים בלובי או במסדרון אחת הקומות
- 5 במלון. מה שחשוב מבחינתנו הוא שמי שביצע את השיחה הקצרה בת שש השניות, ביצע אותה מתוך
- 6 מלון פלאזה ירושלים.
- 7 נזכיר את שאמרה א' בחקירתה בעת חשיפת מעשה האונס במלון, דברים עליהם חזרה גם בעדותה
- 8 בבית המשפט, כי בהגיעה למלון בין בחניית בית המלון, בין בלובי של המלון, היא קיבלה מהנאשם
- 9 שיחת טלפון קצרה מאוד, בה אמר לה שטרם הספיק להתארגן ושתעלה אליו לחדר.
- 10 שעת השיחה ותיאורה כשיחה קצרה, תואמים את הנתון האובייקטיבי העולה מ-219/ת-220
- 11 של שיחה שנעשת בשעה 18:16:49, שיחה בת 6 שניות. יתר השיחות המופיעות בפלטי השיחות
- 12 תומכות בגרסת א' ושוללות את טענת ההגנה לפיה א' היא זו ששחתה במלון ולא הנאשם והיא זו
- 13 שביצעה את "השיחה" מהמלון, כפי שמלמד, בין היתר, הפירוט הבא:
- 14
- 15 על פי 220/ת בשעה 18:19:55, נכנסה לפלאפון של א' שיחה בת 50 שניות מטלפון הרשום על שם
- 16 משרד התחבורה (כ-3 דקות לאחר "השיחה"), (ת/137ג פרטי בעלות סעיף 1). קבלת השיחה על ידי א'
- 17 בשעה 18:19:55 שנמשכה 50 שניות, מביאה אותנו לשעה 18:20:45.
- 18 שיחת הטלפון הבאה שנכנסת למכשיר הפלאפון הנייד שבידי א' הינה שיחה היוצאת ממשרד
- 19 התיירות לפלאפון של א', בשעה 18:35, מה שמותיר פרק זמן של כ-15 דקות בו נשתררה "דממת
- 20 אלחוט" בין 18:20:05 ל-18:35 בפלאפון של א'.
- 21 במהלך של 15 דקות אלו יכול היה האונס להתבצע, במיוחד לאור דברי א' כי אפיזודת האונס היתה
- 22 קצרה מאוד שלאחריה יצאה מיד מהחדר ועזבה את המלון.
- 23 על פי הפלט ת/137ב, פלט 16 בשעה 19:33, נכנסת למכשיר הטלפון הקווי בביתה של א' שיחת טלפון
- 24 ממשרד התיירות, אורך השיחה 25 שניות.
- 25 לטענת המאשימה, נתון זה ממקם את א' בביתה בשעה 19:33, שכן היא לא יכולה היתה לענות
- 26 לשיחה זו בטלפון הקווי שבביתה ולשוחח בו במשך 25 שניות, אלמלא היתה בביתה.
- 27 ב"כ הנאשם מסתייגים מהמסקנה שמבקשת המאשימה להסיק, שכן לדעתם נתון זה של כניסת
- 28 שיחה לטלפון הקווי בביתה של א', בשעה 19:33 יכול להתיישב גם עם האפשרות שהיתה זו א'
- 29 שהתקשרה ממשרד התיירות על מנת 'למשוך' הודעות מהמשיבון בטלפון הקווי בביתה
- 30 משלדבריהם, "אנחנו יודעים ש-א' נוהגת להתקשר אליה הביתה כדי למשוך שיחות" (עמ' 7771
- 31 לפרוטוקול), או עם האפשרות האחרת שמאן דהוא ממשרד התיירות מתקשר ל-א' הביתה, לא מוצא
- 32 אותה, שיחתו נכנסת למשיבון והוא משאיר לה הודעה.